

M

MEVZU

aylıkdergi

2.Yıl | 12. sayı | MART 2019

iletişim

ASIL MEVZU..

Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi

Sahibi

Şaban Yavuz

Genel Yayın Yönetmeni

Musa Avcı

Yazı İşleri Sorumlusu

İsmail Demirbaş

Yayın Danışmanı

İbrahim Dinçer

Grafik Tasarım

Ali Kocabıyık

Editör

Betül İrem Yardımcı

Editör Yardımcısı

Zümra Ekim

Tashih

Ayşe Yılmaz

Beyza Arslan

Haber

Tuana Fatmanur Arıcan

Yayın Kurulu

Aybüke Sevinç

İsmail Ali Doğaner

Aşeka

Rabia Melike Arı

Ömer Faruk Bal

Emine Sıla Güzel

Emine Nur Çördükoğlu

Sude Akpınar

MEUZU

Yazılarınız ve iletişim için
onhal.dergi@gmail.com

İçindekiler

EDİTÖRDEN	5
MAVİ VE YEŞİL	6
YAĞMURLU BİR GÜNDÜ	7
TRENLER RAYLARI DELER GEÇERLER.....	8
KARA YOLCULUK	9
İLETİŞİM	14
DOĞANIN SESİ: HAYVANLAR.....	15
BENDENİZ.....	16
İLETİŞİM	17
DERİN TOPLUMUN LABİRENTLERİNDE DOLAŞAN BİR YAZARIN PORTRESİ	
DR. MERT ASLAN.....	18
AMİR OLDUM	22
TARİHİN KOKUSU BU KADAR MI GÜZELMİŞ ÇANAKKALE, 18 MART 1915	26
ÖZLEM.....	33
BU KADARIM BEN	34
UZAKLIK	35
ÖNCE ANLAMAK İSTİYORUM	37

4

AŞK MESELESİ	38
ÖZLEDİM.....	39
TANI CANAN TAN.....	40
BENİM HİKÂYEM.....	41
İZLE 11.22.63	42
VATAN	43
GEOGEBRA İLE GÖRSEL MATEMATİK	44
P.DR. ACİL SERVİSİ	48
HABERLER	52
Onhal Üniversite Muhabbet Demi Okumaları İlk Buluşmasını Gerçekleştirdi	52
Muhabbet Demi Büyüyor.....	53
Onhal Konya'yı Temsil Edecek	54
Matematiğe Bakış Açınız Değişecek	55

Editörden...

Her ay her sayıda kurduğumuz ilişki "İletişim" in aslında ne olduğunu belki de aslından farklı olarak tek tip bakmaktan uzaklaşarak biz insanlar gibi diğer canlı varlıkların doğanın birer sesi olduklarını, iletişimin yaşamda bizden daha kalıcı bir unsur olduğunun farkındalığını kazandıran yazılarınızla anlam kazandırmış olduk.

İletmenin, iletişime geçmenin dili, dini, ırkı olmadığı gibi Fuzulî'nin Leyla vü Mecnun mesnevisinde Leyla'nın mumla konuşması da bir o kadar tabiidir... Sizleri o mesneviden bir bölümle baş başa bırakarak "Keyifli Okumalar" diliyorum.

"Gel olalım hem-nefes men ü sen

Râz-ı dil-ı zarın eyle rûşen"

Sen ve ben aynı nefesi alırcasına bütünleşip dertleşelim ey mum

Şu ağlayan gönlünü sırrı neyse benimle paylaş, gel.

Betül İrem YARDIMCI

Mavi ve Yeşil

O gün sanki Allah'ın bir günü değildi. Gökyüzünün mavi olmadığı, güneşin pırl pırl değil kapkara olduğu bir gündü ve bir kedi kellesi gülümsemiş bana bakıyordu. Uzun zaman sonra biri bana gülümsemişti. Düşünüyordum. Buna mecbur gibiydim. Öyle değil miydi zaten? Kışioğlu gözünü kapatıp görmeyebilir, kulağını kapatıp duymayabilirdi. Ama düşünmeden edemezdi. Bunları düşünürken birinin bana doğru geldiğini gördüm. Görünüşte iki ayağı üzerinde duran sıradan bir insandı ama onun insan olduğunu anlamam için tanımam gerekiyordu. Çünkü insan görünüşlü çok şeytan görmüştüm. Kabarık beyaz saçları ne kadar yaşlı olduğunu söylüyordu. Gözleri çok hoştu. Biri mavi diğeri yeşildi. Tombik yanaklarıyla birlikte tam bir Van kedisini andırıyordu. Upuzun sakalı adeta dizine degecekti. Yanıma geldi:

- İnsanlar ölüyor

- İyi ki ölüyorlar.

- Siz de ölüyor musunuz?

- ...

- Bir fikrin var mı? - Ne hakkında? - Herhangi bir şey - Çok va...

Cümlemi bitirmemiştim ki biri bana bağırmaya başladı:

- Deli misin sen? Kiminle konuşuyorsun?

Önce anlamadım. Önüme baktım. Deli miydim gerçekten? Yerde bir kedi yatıyordu. Karga iğrenç sesiyle bağırdı. Kediden payını almak için kafasından yemeye başladı. Aç bir insan gibi zevk alıyordu sanırım. Kedinin gözlerine baktım. Mavi ve yeşil...

Ahmet Alkım YEŞİLDAĞ

Yağmurlu Bir Gündü

Yağmurlu bir gündü. Kırmızı düğmeli paltomu aldım. Kapıyı açtığımda boş olan posta kutusu dikkatimi çekti. Hem yola koyuldum hem geçmişime. En sonunda bir yere oturdum. Bir kahve isteyip insanları izlemeye başladım. Fark ettim ki boş olan tek benim posta kutum değildi. Mektup yazmaya karar vererek kalem ve kağıt istedim.

İnsanların posta kutuları boşaltmaya başladıkça fikirler, düşünceler hatta duygular da bununla beraber boşaldı tükendi.. Dünya boş bir gezegen olmaya başladı. Sadece teknolojiden ibaret boş bir gezegen... Oysaki ne güzeldi..

Çocukluğumda annemi, babamı elinde mektupla görmek, mektubu açmak için heyecanlanmak... Hepsinin ayrı yeri var bende. En azından her mektubun kendi bir hikayesi...

Mektubu yazarken dalmışım. Zaman ne çabuk geçmiş. Hesabı ödeyip çıktım. Yağmur hala çiseliyordu. Bir de en sevdiğim akşam meltemi.. Bir hevesle postaneye girmeye karar verdim. Zarf yaptırdım. Kime gönderecektim? İçimde mektup yazmanın mutluluğu ve geri dönüt almamanın ümitsizliği vardı. Bir hışımla çıktım postaneden. Eve yaklaştığımda ne olduğuna anlam veremedim rüzgâr alivermişti mektubumu. Bir bakıma sevinmişim aslında, bu mektubun hikayesi de böyle olacaktı..

Eve vardığımda hiçbir şey yapmadan uyudum. Uyandığımda ise ilk işim posta kutusuna bakmak oldu. Her zaman ki gibi boştu. Bir hafta on gün geçmişti. İnsan gelmeyeceğini bildiği bir mektup için posta kutusunu hep aynı heyecanla açar mı? Yanıldığını sevinir mi insan! Sevinmişim. Mektup gelmişti, posta kutusundan aldığımda yüzümde bir tebessüm oluşmuştu. Yaşımın elliyi geçmiş olmasına rağmen ruhumdaki çocuk canlanmıştı. Masum, heyecanlı bir o kadar da meraklı olan çocuk mektubu okumak için sabırsızlanıyordum. Bir heyecanla açtım.

"Sevgili mektup arkadaşım;

Yolda gördüğüm mektubu istemsiz bir şekilde okudum. Sosyal hayatımdan uzaklaşıp mektup yazdığım için heyecanlıyım aslında. Çünkü sosyal hayatta iletişimimi internet ve sosyal medyadan sağlıyorum. Mektubu sadece kitaplarda gördüm. Sizin kadar mektup yazmaya istekli bir insan da gördüğüm için cevap yazmak istedim. Yazdıklarınıza hak versem de sevgi ve samimiyetin mektuba bağlı olduğunu düşünmüyorum. Eğer ki siz de isterseniz sizi tanımayı ve bu konuyu tartışmayı çok isterim."

Mektubu okuduğumda yıllar sonra bir arkadaş edindiğim için sevinmişim. Teklifi reddetmedim ve onunla bir gün buluştuk. Daha sonra kendi fikirlerimin çok basit olduğunu ve çok yönlü düşünemediğimi fark ettim. Teknoloji aslında insanları olumsuz etkileyen ve samimiyetsizliği arttıran bir şey değilmiş. Bir iç çektim. Asıl samimiyetsiz olan insanlarmış.

Esra GÜVEN

8

Trenler Rayları Deler Geçerler

Başka başka ışıklar yanıyor şehirlerde
Başka başka şeylerden bahsedecek oluyorum.
Bir masa, bir kağıt, bir kalem, bir de ben
Ve insan, anlatamayan derdini
İnsan, kimseye anlatamıyor derdini.
Bir tren sesi duyuluyor uzaktan
Yelkovan döndükçe dönüyor yanı başımda
Bir yere yetişmeyi istiyor gibi
Çayım soğuyor, doldurmuyorum yeniden
Perdelerim açık, kapatmam gerek biliyorum
Sonra bir yıldız parlıyor karanlığın içinden
İnsan, anlatamayan derdini
İnsan, yine anlatamıyor derdini.

Başka başka diyarlarda
Başka başka kalpler var kırık
Onlar şimdi duyuyor olmalılar,
Rayları delip geçen o trenin sesini
Bense ağızdan çıkan cümlelerle barışık olmayan
Bir takım hisler anımsıyorum
Varlığı yürekte sürebilen ancak
Onlar da anımsıyorlar elbet
Gözleri dolmuş bir vaziyette
Titrek elleriyle selamlarken geceyi.

Başka başka bulutların altında
Başka başka insanlar
Karanlık sokakları kemiriyorken sessizlik
Yokuşlarında yoruluyor olabilirler şehirlerin
Bir şeyler düşünürken başları eğik
Nasıl başa çıkılır bilmiyorken, kırık bir kalple
Elleri ceplerinde yol alıyor olabilirler
İç i gülücükler dolu evlerin dışında
Avutuyor olabilirler yalnızlıklarını.

Başka başka şeyler oldu
Başka başka evlerin perdesi açık odalarında
Yelkovan, akrebin de aklını çeldi
Bir yıldız usulca karanlığa kaydı
Bir tren sesi duyulmadı tekrar
Perdelerim kapanmadı
Perdelerim kapanmalı
Çayımı doldurmadım yeniden
Yelkovani durdurmadım
Ve yazdım;
İnsan, anlaşılmayı umuyor hâlâ bir yerlerde
İnsan, anlatamıyorken hiç kimseye derdini.

Esmâ ATEŞ

Kara Yolculuk

Sabahın erken saatleri henüz ezanlar dahi okunmadan çıktık yola. İçimizde tatlı bir heyecan. Dağlar... Zirve, kar... Dağ denildiği vakit aklıma ilk Toroslar gelir. Sabah ezanından sonra memleketimize açılan kapı Sarioğlan'daydık. Çocukluk yıllarından itibaren memlekete gidişlerim aklıma düştü. Köy otobüsü dinlenme tesislerinde mola vermesi herkesin birbirleriyle yarışmışçasına soğuk pınara yönelmeleri, tahta susaklardan suyu içenlerin salkım söğütlerin altında masa kapmaya çalışmaları... Telaş içinde olanların mekanı Sarioğlan'da hoş sesli bir imamın ardında kıldığımız namazın ardından seherin verdiği huzuru yudumlaya yudumlaya tekrar yola koyulduk.

Köyden Yusuf emmiyi de yanımıza aldıktan sonra hedefe biraz daha yaklaşmış hissine kapıldım. Gün ağardıkça dağlar kendini göstermeye başlamış, kayaların çokluğu "Burada hiç toprak yok mu?" de-dirtiyordu. Arabada birbirimize takılıyor, gülüşüyor; bir muhabbetten diğerine kapı aralıyorduk. De-demli levhası bizi karşıladı. Seyit Bayram Efendi'nin manevi atmosferi bu kış ortasında sıcak yaz rüz-garı edasıyla yanımızda duruyordu öylece. Evler kış uykusuna yatmış, baharı bekliyor, birkaç dükkan dışında ses seda duyulmuyordu. Biraz uzaktan da olsa Gök Dere'nin şırıltısı terapi etkisiyle kulağıma geliyordu. Demircinin önünde durduk. Kısa hoşbeşin ardından eniştem, kazmaları teyzemin oğlu De-mirci Ayhan abiye tamir etmesi ve bilemesi için verdi. Selamlaşıp ayrıldık.

Torosların zirvesine yakın olmakla birlikte dağlardaki sekiler üzerine ekilen kirazlar ağaçları dikkatimi çekince buraya boşuna kiraz cenneti denmiyor, dedim. Tek katlı evlerin bitiminde sağlı sollu sıralanmış dükkanlar arasında bizi kendine çeken ekmeğin sıcaklığından kaynaklanan kokusuyla fırın oldu. Kapıyı açınca nar gibi kızaran ekmeklerle göz göze geldim. Diyete dair bildiğim her tür bilgiyi zihnimden sıyırıp atarak fırıncıya: On ekmeğe alabilir miyim, derken duyduğum haz anlatılacak cinsten değildi. Yeğenlerim ve eniştem de aldıkları kahvaltılıklarla bakkaldan çıkınca hızlı adımlarla kahvenin kapısında kavuştuk. Masalar, çay ocağının durduğu yer, yaşlı bir dedenin dünden kalmış gazeteyi okuma çabasıyla insan hemen anlıyor burasının bir köy kahvesi olduğunu. Sobaya en yakın masanın etrafına kurulup üzerinde buharı tüten tavşankanı çay eşliğinde mükellef bir kahvaltı... Kahveci, ikinci çaylarımızı getirirken nereden aklıma geldiyse çaycıya:

- Sen âşıkların pirini bilir misin?

- O kim ola ki?

Yeğenim Ahmet söze karıştı:

- Dayı bak şimdi ben de merak ettim.

Yeğenim:

- Türk Halk Edebiyatının en değerli ozanlarından biridir o. Dinlersen sen de hak verirsin bana.

"Elâ gözlerine kurbân olduğum

Yüzüne bakmağa doyamadum ben

İbret için gelmiş derler cihâna

Noktadur benlerün sayamadum ben"

Ardından:

“Kendim Gezlevli Ömer’dir ismim/Tâ levh u kalemden yazılı resmim/Bir katre meniden var oldu cis-
mim/Cennetü’l-me’vâya uğradım geldim.” dördlüğünü okudum kesin olmamakla birlikte aşıkların
piri olarak bilinen 17. yy şairlerinden Aşık Ömer’in buralı olduğu söylenir, dediğimde çayları masaya
bırakan otuzlu yaşlarda, kirli sakallı, orta boylarda, çok koşuşturmandan zayıf düşmüş, siyah saçları
biçimsizce uzamış kahveci çoktan gitmişti.

Aşıklık geleneğine ilgisi olan Enver eniştem bu köyde yaşanmış bir olayı anlattı ardından da bu olay
üzerine kendi köylüleri olan bir aşığın ağdını söyledi. Aşıkların Piri Aşık Ömer’e yaraşır muhabbetin
ardından zirve heyecanını daha yakından hissetmeye başladım.

Dükkanların arasından dar denilecek bir yola saptık. Köy evlerinin bitiminde uzun bir vadiyi sahiple-
nircesine sağlı sollu yeşil köknar çam ağaçları fotoğrafçıları cezbettirecek pozlar veriyordu.

Bir kilometre kadar gittik ya da gitmedik her taraf bembeyaz oluverdi. Şaşılacak şeydi geldiğimiz yer-
de hiç kar yokken burada kalınlığı bir metreyi aşan kar vardı. Birkaç gün öncesinden dozer marifetiyle
kürenerek açılan yoldan ilerliyorduk ki birden araba olduğu yerde kaldı. Yolun tabanı buz tutmuş,
aracımızın lastikleri her ne kadar kar lastiği de de olsa bana mısın demiyor santim ileriye gitmiyordu.

Arabayı biraz geride uygun bir yere park ettik, çizmeleri ayağıma geçirdim yürümeye başladım. Yeğenim Mehmet beni uyardı.

- Dayı, pantolonun paçalarını çizmenin içine değil dışına çıkar çıkarmazsan çizmenin içi vıcık vıcık su olur.

Bir anlam veremedim hatta benimle dalga geçmek için böyle söylediğini düşündüm ama geçen yıl benim yaptığımı yaparak tecrübe ettiklerini söyleyince durumun yeğenimin söylediği şekilde oldu-
ğunu anlamam uzun sürmedi. Sırtlarımızda çanta, gözlerimizde güneş gözlüğü, eniştemin elinde bir

sopa ne olur ne olmaz yolculuk hali diye Yusuf emminin elinde tüfek yürümeye başladık. Susankaya'ya gelince açılan yol bitti. Bundan sonrası kar üzerinde gidilecekti.

Ben ilk kez böyle uzun bir kar yolcuğu yaşamamın heyecanı içinde yürürken çocukluk yıllarındaki karlı günler, arkadaşlarla kardan adam yapışlarımız, lapa lapa yağan karın altında yürüyüşlerimiz, karı sertleştirerek akrobatik hareketlerle kayışlarımız bir bir yokluyordu zihnimi.

Her adımda çizme boyu kara batıyor, ileri geri gidip gelen vücudumu dengede tutmaya çalışıyor bir yandan da yokuş çıkmaya çalışıyordum. Diğerleri bana nispeten belli bir tecrübeye sahipti. Eğlendikleri her hallerinden anlaşılıyordu. Ben mutluluk ile başaramazsam korkusundaki duygu uçurumunu aşmak için epey mücadele ettikten sonra ilk molamızı verdik. Yılların birikimiyle Yusuf emmi bana bakarak fena değilsin, sende iş var diyerek benim karda yürüme becerime geçer not verince utanmasam mutluluktan çığlık atabilirdim.

Kar sesi, rüzgar ve bir tepe çıkınca diğer tepenin yeni hedefimiz olması... Sürekli esen rüzgarın uğultusu, dağın zirvesinden gen hışırtıya karışıyor, yüzümüz kar ve rüzgarın etkisiyle yanıyordu. Yorgunluk kendini göstermeye başladığı an Enver eniştem de yorulmuş olacak, şu tepeyi aşınca Meydancık'a varacağız, dedi. Meydancık, Perşembe yaylasının tam üstünde birkaç vadiye hakim yüksekçe bir yer olduğunu oraya varınca anladım. Aligukkuk'un Mevlüt amcanın yıllar önce yine böyle yaylaya çıkarırken tam da buraya gelince arkadaşlarına: Paçamdan kurt yakalasa dönüp de mermi sıkacak takatim kalmadı, dediğini fıkra anlatırcasına anlatan Yusuf emmiyi dinleyince tek yorulanın ben olmadığımı düşünüp rahatladım.

Eniştem yüzümdeki kaygıyı anlamış olacak ki kayın oğlan bir saatlik yolumuz kaldı yaylaya ulaşmak için, dedi. Rol yapıyordum. Yorulmadığımı göstermek istiyordum.

- Bu kadar dinlendiğimiz yeter haydi kalkalım.

Kalktık tepeden yol bularak ilerlemeye çalışırken arada bir belimize kadar kara saplanıyor tekrar toparlanıp yürüyorduk.

İnsanın kendiyle savaşmasıydı yaşadıklarımız. Tepeden vadiye inince pınardan akan suyun uzantısı ince uzun nehir görüntüsündeydi. Şaşırtıcı bir şekilde çizme boyunu aşmayan suyun içinden yürüyorduk.

Kar sesinin yerini su şıpırtısı aldı. Çocuk sevinci yaşıyordum su sesiyle. Üzerinde kalınlığı bir metreyi aşan evlerin arasından geçip kalacağımız eve gelince tarifsiz bir huzur kapladı içimi. Demir kapının kilidini açıp sobanın olduğu odaya doluştuk. Soba yakıldı, etraf düzeltildi, sular dolduruldu, kıyafetler değiştirildi derken akşam kendini hissettirmeye başladı.

Sırt çantamızdaki yiyecekleri çıkardık hafif atıştırırken bir yanda mangalı yakıyorduk. Sobanın üzerinde ibrikler ve çaydanlık kaynıyor odanın içine mistik bir hava katıyordu. Akşam yemeği hazır olunca lüks adı verilen gaz lambasını yaktık.

Cep telefonu yok, elektrik yok, televizyon yok, bilgisayar yok kısaca teknolojiye dair ne varsa hiçbiri yok... Böyle yokluğa can kurban... Bütün bu yokluğun ortasında insanlığımızı hatırlıyoruz. Muhabbet ehli insanlar olduğumu fark ediyoruz. Teknolojinin mengenesinden kurtulup özgürleşmenin hazına varıyoruz.

Yusuf emmi hoş sohbet insan. Anlatıyor da anlatıyor. Zekâ ürünü fıkralar... Bunların çoğu da yaşanmış olaylar. Civar köylerden insanların yaşadıkları... Gezlevli, Dedemlili hacı, Hisarlıklı, Gerezli, Hacıların, Söğütlü köylerinden insanların birbirinden komik hikayeleri... En çok da Gerezli arıcının yaşadıklarını anlatmasına gülüyoruz. Eniştemin sesi fena değil arada aşıklık geleneğinin güzel örneklerini hatırlatıyor bize. Karacoğlan'dan, Aşık Ömer'den, Erzurumlu Emrah'tan söylüyor. Günümüzden Neşet Baba'yı da yâd ediyor sesiyle...

Çay demini muhabbetin koyuluğundan alıyor. Biri bitiyor biri doluyor bardakların... Karda yolculuğumuz damağımızda tavşankanı çay tadı bırakıyor.

Musa AVCI

İletişim

İletişim vericiden alıcıya aktarılan, bilgi veya haber süreci olarak tanımlanabilir. Aynı zamanda iletişim, etki ve tepkinin temel sürecidir. Örnek verecek olursak, en basit hali ile iletişim birbirimize verdiğimiz selamdır.

İletişim "Feedback" yani geri bildirim üzerinden ilerler. Feedback ise iletişimde birbirlerine yönelik etkileşimde bulunmaktır.

İletişimin temel amacı başkalarını etkilemek ve aynı zamanda ondan etkilenmektir. Artık sadeleşen insanların sosyal bir varlık olduğu görüşü, insanlar arasındaki ilişkinin temelinde iletişimin yatığına işaret etmektedir. İnsanın su ve yemek gibi ihtiyaçları varsa iletişim de bu ihtiyaçlardan biridir. Çünkü bir insanın iletişim olamadan hayatını devam ettirmesi mümkün değildir.

Hayvanların bile zaman zaman iletişimi kullandığı görülür. Örneğin yunusların ses dalgaları ile birbiriyle iletişim kurdukları görülmektedir. Hatta bazı hayvanların birbirlerini koklaması da hayvanların iletişimine örnektir.

İletişim sözlü ve sözsüz olarak ikiye ayrılır:

Sözlü İletişim:

İnsanlar arasındaki karşılıklı konuşmanın her türlüüdür. Örneğin yüz yüze konuşmalar, gayri resmi/resmi görüşmeler, hitaplar sohbetler vb. genelde sözlü iletişim örneğidir. Bu bağlamda sözlü iletişim uyku dışında kalan bölümün genelini kapsamaktadır.

Sözsüz İletişim:

Geneli jest ve mimiklere dayanan görsel ağırlıklı iletişim türüdür. İnsanların duygu ve düşüncelerinin yüzüne yansması sözsüz iletişime örnektir. Mutlu olduğunda yüzünde bir gülümseme olması ve karşı tarafta da o sevginin yansıtılması da bir sözsüz iletişimdir.

Kişiden kişiye, insanların hayatta edindikleri rollerin farklılıklarından, cinsiyet farklılıklarından ve mekân, bölge farklılıklarından dolayı iletişim değişiklikleri görülebilir. Bu bağlamda iletişimin işlevleri saymakla bitmez.

Sinan Buğra SOĞUCAKLI

DOĞANIN SESİ: HAYVANLAR

Bahsetmek istediğim konu hayvanlar arasındaki iletişim. İnsanlar arasındaki iletişimi herkes bilir. Günümüzde hayati bir önem taşır. Peki ya diğer canlılar? En büyüğünden en küçüğüne, otçulundan hepçiline; memesinden sürüngenine her hayvan iletişim kurar. En büyüğünden en küçüğüne dedim, sizin için bu cümleyi açayım. En küçük hayvan denilince akla iletişiminden neredeyse herkesin tarafından haberdar olduğu “karınca” gelir akıllara. Örneğin bir karınca yiyecek bulduğunda kendine özgü bir koku salgılar. Bu koku yardımıyla arkalarında bir iz bırakırlar ve diğer karıncalar yiyeceğin nerede olduğunu anlamış olur.

Gelelim en büyük hayvan örneğine. Karada yaşayan en büyük memeli olan fillerde yeni bir fil dünyaya geldiğinde sürünün en yaşlı dişisi ona her şeyi öğretmeye başlar. Yolları, hayatta kalmayı, hatta gelenekleri bile! Başka bir hayvan topluluğu örneği ineklerdir. İneklerin birlikte aralarında anlaştıkları en yakın arkadaşları, dostları vardır. Birbirlerinden ayrıldıklarında bu durum depresyona kadar gidebilir. Her hayvanın kendine özgü bir dili vardır. Hatta birbirlerini görmeden bile iletişim kurabilirler. Mesela kedi ve köpek türlerinden olan bu mükemmel varlıklar kokuları ile birbirini görmeden oranın ona ait olduğunu anlatmış olur.

Diyeceğim o ki her hayvan iletişim kurar ve bu bizim iletişimimiz kadar değerlidir. Oysaki bizim gibi iletişim kuran hayvanların canlarını hiçe sayıyor onların acı çekmesine göz yumuyor, onların bizim iletişim sistemimizdeki sesleri olamıyoruz.

Elif Sude ŞAHİN

Bendeniz...

Merhabalar. Bendeniz Beyza, ilkbaharın sonlarında "aşk merdiveni" misali doğuvermiş biriyim. Her yıl üflediğim mumların sayısı belirsizdir, tıpkı yaşadığım tesadüfler gibi. Şeytan tohumları ekiliymiş meğer bende bulunmayanlara sahip olanlara karşı beslediğim duygularda. Bu durumda bile "iyi insan" kriterlerini karşıladığımı kabullenirim. Ortama ayak uydurmada bukalemun, espri anlayışında gezgin... Nice yaşadığım ter döktürücü anılar vardır, asla aklıma uğramasını dahi istemeyeceğim. İlgi duyduğum alanlar az olsa da özdür, sevdiğim şeyleri bitiriveririm. Uğraşmadıklarım ise yalnızca geride bıraktıklarımıdır. Üzüldüğümde bu dağlardan seller akar. Neşelendiğimde ise zihnime dahi güneş doğar.

Nice sevdiğim insan vardır, beni yalnızlık tahtından kurtaran. Yine de bu tahtta kurulup kaldığım zamanlarda olmuştur, kum saatinden akıp bitmeyen. Şarkılar benim için farksızdır aşktan, ben ise onun karşısında bir güneşe bakan. Dalgaları her saniyesinde, kulaklarımdaki aroma ile. Kulaklarımdan kalbime akan bu ritimler beni ben yapan ve ruh halimi belirleyen unsurlardır.

Gözlerim ağaç gövdesi rengindedir, saçlarım ise sıradanlıkta hiçbir fark yaratmayacak şekilde kahverengi. Benim soluk, ruhum ise rengarenktir. Bana karşı iyi davrananlara niye kötü davranayım? İnsanları anlayışla karşılamaya çalışırım. Art niyete ise volkan misali en ağır şekilde karşılığını bildiririm. Yaşıtlarımda olmayan bir koleksiyonum vardır; hâlbuki o, benim her şeyimdir. Ben gerçekten kimim? Sıradan bir öğrenci? Kumsaldaki bir kum tanesi? Belki de ikisi de benim için fazladır, bunca çalışan insan arasında.

Ne kadar kendimi aşağılamanın paslı zincirine vursam da bazı özelliklerimin olduğunu bilirim. Egomu içimde yaşar, bunu dışarıya vurmam. Fakat aksine kendimden nefret ettiğim özelliklerim dahi vardır. Yine de kendimde bulunmayan yetenekleri taklit etmem. Her nasılsa bir karga, keklığı ne kadar taklit ederse etsin kendisi yine de keklilik olamaz. Ayrıca yabancı dizi izlemeyi de severim. Konuları alır sürükler beni, bir oraya bir buraya... Japonca ise ilgi duyduğum dildir, kendime yakın bulurum. Hissiyatı zarif, konuşması ise incedir.

Zorluğuna degecek başka bir şey olmadığına inanırım. Ders çalışmak her ne kadar tersime gelse de, sınav öncesi yeniden barışırsız. Belki de bu, kendisini ancak çıkarlarım doğrultusunda kullandığım içindir. Hafta sonları benim dostumdur, okul ise sevdiğilerimi bana kavuşturan. İkisi de benim için altın gibidir, kaybetsem asla geri alamayacağım. Belki de bu yüzden mutluyumdur, kim bilir? Sahip olduğum her kusuru ve kusursuzluğu hazinem olarak karşılarım. Ne de olsa gelecek, devamı görünmeyen sisli bir yoldur; kimse nasıl devam edeceğini bilemez. O yüzden tüm beni tanımlayan özellikleri benimserim, kendimi kötüleme huyumu bile.

Bazen bir barut gibiyim, ateşime kavuştuğumda etrafı hiçliğe boyayan. Sinirlerimi hiçbir şey durduramaz, kendi sakinliğim dışında. Sahip olduğum kin ise bitmez, ufuk çizgisini bile yarıp geçercesine. Yine de anlayış göstermenin erdem olduğunu bilirim. İnsanların hataları olduğunu ve bazılarının empati bile kuramayacağını bilirim. Özellikle özür dilemekle her şeyi düzeltebileceğini sananlardır, en çok acıdıklarım.

Düşüncelerimi kâğıda aktarmayı denemiyordum, çizmeyi aksatmadığım halde. "Bir gün denerim." düşüncesiyle çıksam da yoluma bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum. O yüzden "Kitap Okuma Halkaları" projesine katıldım. Umarım hepimiz için iyi ve faydalı olur.

Beyza GÜNDÜZ

İletişim

İletişim kişinin duygu ve düşüncelerini karşındakine aktarmasına denir. İşte bu kavram sosyal yaşamın temel varlığıdır. Öyle ki, dünyadaki her olay her düşünce, her fikir iletişim ile aktararak ortaya çıkar. Var oluştan bugüne kimi zaman harflerle, kimi zaman işaretlerle iletişim kurma yöntemleri geliştirilmiştir. Günümüzde en çok kullandığımız iletişim yöntemi ise tabii ki konuşmadır. Her gün birçok kişiyle konuşup düşüncelerimizi başkalarına aktarırız. Düşünsenize iletişimin olmadığı bir dünyada nasıl yaşadık?

Kimseyle konuşmadığımız, derdinizi anlayamadığınız sessiz ve yalnız bir dünya.... Sadece bunu düşünmek bile iletişimin önemini yeterince vurguluyor.

Sadece insanlar değil hayvanlar da iletişim halinde. Çıkardıkları sesler ve yaptıkları davranışlar ile birbirleriyle iletişim kurarlar. Yani iletişimin bir sınırı, şekli yoktur. Canlıların olduğu yerde bir şekilde iletişim de vardır. Bu bazen konuşmayla, bazen işaretlerle olur.

Ama bazı durumlar vardır ki iletişim için hiçbir kelimeye, işarete ihtiyaç duymazsınız. O durumda sadece bir bakış yeterlidir her şeyi anlatmaya. Bir bakışıyla anlarsınız kelimelerin anlatamadığı sözcükleri.

Yani hayatımızım her alanında iletişimi kullanırız. Nasıl ağacın suya, çiçeğin güneşe ihtiyacı varsa insanında iletişime ihtiyacı vardır.

Betül Sıla DURGUT

DERİN TOPLUMUN LABİRENTLERİNDE DOLAŞAN BİR YAZARIN PORTRESİ

DR. MERT ASLAN

Mert Bey siz bir akademisyensiniz, aynı zamanda roman ve senaryo yazarısınız. Üstelik geniş bir konu portföyünüz ve hayli farklı bir yazım tarzınız var. Öncelikle, yazma merakınızın ne zaman başladığını merak ettim doğrusu?

Yazarlık tutkusuyla ile çocuk denecek yaşlarda tanıştığımı söyleyebilirim. Henüz beş yaşlarında bir çocukken babamın bir yerde kullandığı “kalabalık” kelimesinin anlamını bulabilmek için haftalarca kafa yorduğumu çok iyi hatırlıyorum. Nesnelere ve olayların zihnimde bıraktığı izler çok derindi, hafızam iyi kayıt yapıyordu, sürekli anı biriktiriyordum; ancak bütün bunların yazma eylemine dönüşmesi 2005 yılında oldu. O güne kadar repertuarımda birikmiş olan bilgi ve anı birikimini yazıp paylaşmadığım takdirde daha fazla yaşayamayacağımı hissetmeye başlamıştım. Böylece, şiddetli bir tutkuyla ilk kitabımı yazmaya koyuldum. Kitap bittiğinde ise, İstanbul’da gönderdiğim ilk yayınevinden olumlu yanıt almıştım. O zaman, “Bay Türk’ün Kadınları” adıyla ilk kitabım yayınlanmış oldu. O dönemde düşünce kitapları yazıyordum. Son yıllarda daha çok roman ve senaryo yazıyorum.

Peki, şu ana kadar kaç kitabınız yayınlandı?

Şu ana kadar, ulusal çapta sekiz kitabım yayınlandı. Bunlar: “Hz. Muhammed Yaşıyor mu?”, “Bir Masumiyet Başyapıtı Muhammed”, “Kadının Kutsal Ahit Sandığı”, “Erotik Akıl”, “Allah’ı Sevme Sanatı”, “Amenna” adlı düşünce kitapları ile birlikte, “Cennette İki Yıl”, “Aşkın Kollarında Ölmek”, “Umutlar Yeşil Kalsın”, “Sıcak Kış” ve “Akıl Okuyucusu” başlıklı sinematografik doğal romanlardır. Ayrıca henüz yayınlanmamış olan bir fikir kitabım, bir de romanım var. Senaryo yazarlığına gelince, bu alan benim için yeni sayılır. Yazdığım romanların sinematografik karakterli olmasının, doğal olarak senaryo yazarlığı fikrini tetiklediğini düşünüyorum. İlk “Cennette İki Yıl” adlı romanımın senaryosunu yazmıştım. Sonra “Sıcak Kış” ve “Akıl Okuyucusu” adlı romanlarımın senaryolarını yazdım. Özellikle bu üç romanın beyaz perdeye uyarlanmaları için girişimlerde bulunuyoruz. Bunu çok istiyorum. Öte yandan, yaz-

maya, üretmeye, paylaşmaya devam ediyoruz. Bu ülkeye yapabileceğimiz en büyük iyilik, güzel bir şeyler üretmektir. Bu anlamda, akademik çalışmalarımın yanı sıra roman ve senaryo yazıyorum, Anadolu'nun engin sinesinden çıkmış birer değer olarak tüm dünyaya ulaşmaları için çaba harcıyorum.

Hayırlı uğurlu olsun. Umarım kısa süre içinde izleme imkânı buluruz. Eminim ki, yayınlanmış olanlar arasında “en sevdiğim” dediğiniz bir kitap vardır?

Hiçbir kitabın yazılmış olmak için yazıldığına inanmak istemem. Böyle kitaplar var mıdır? Eminim vardır ama iyi bir kitap mutlaka uzun ve yorucu bir araştırma ve emeğin ürünüdür. Özellikle roman, tema ve dil olarak olabildiğince ilginç, özgün, şaşırtıcı ve sürükleyici olmalıdır. Başka bir deyişle, yazarın kitaba bir ruh üflemesi gerekir. Roman dalında ilk eserim “Cennette İki Yıl”dır ve ondan sonra yaptığım hiçbir roman çalışmasında ondan daha iyisini yazamama endişesini içimden atamadım. Hep onun gölgesinde kalmaktan korktum ama okuyucunun ne yapacağı belli olmaz. Yazar olarak belli bir romanınızı daha çok seviyor olabilirsiniz fakat okuyucular başka bir kitabınızı daha çok sevebiliyor. Şu günler itibariyle “Sıcak Kış” ve “Akıl Okuyucusu” adlı yeni romanlarımın “Cennette İki Yıl”ı aşacağını ümit ediyorum. Sonuçta, bütün kitaplarım çocuklarım gibidir. Bir anne-baba kişilik özellikleri itibariyle çocuklarından birini diğerlerinden daha çok seviyor olabilir ama hiçbirini diğerlerinden ayırmak istemez. Yazar için de durum böyledir. Bu kitapların hepsi, ilham ve bilginin ışıkları altında yazılmıştır. Okuyan birçok kişinin hayatını değiştirmiş ve değiştireceklerdir. Çünkü para için yazan biri değilim. Para kazanmak için yazıyorsanız iyi kitaplar yazamazsınız. Benim için yazmak bir aşk ve tutkudan ibarettir. Şu ana dek ülke genelinde hatırı sayılır bir okuyucu kitlesiyle buluştuk. Yeni yayınlanmış olan son iki romanımın çok daha geniş bir okuyucu kitlesiyle buluşacağını hissediyorum. Çünkü herkesten çok beni etkilemeyen hiçbir konu ya da hikâyeyi yazamam. Özellikle roman dalında bu kesinlikle böyledir. Bir keresinde bir yayıncı Hasan Sabbah'la ilgili tarihî bir roman yazmamı istemişti. Biraz uğraştım, baktım olmuyor, daha sonra bir yerde otururken konu tekrar gündeme gelince: “Anladım ki, sipariş üzerine roman yazamıyorum.” dedim. İlginizi çekmeyen bir konuyu yazmaya çalışırsanız ya da yazma işini bir görev gibi algıyorsanız ortaya ders kitabı gibi mekanik bir yapıt çıkar. Fikir kitabı veya romanın içine bilgi koyduğumuz kadar lezzet de koymamız gerekiyor. Özellikle roman, tıpkı yemek gibi hem besleyici hem lezzetli olmalıdır. Bu anlamda, romanda ele alacağımız hikâyenin üç özelliği taşıması şarttır: Bir, sıra dışı dolayısıyla ilginç olacak... İki, dramatik derinliği olacak... Üç, öğretici nitelikte olacak... Bir olay veya hikâyede bu üç unsurdan biri eksik olursa onu yazamam.

Yazmak için sahiden cesaret gerektiren uç konular seçmişsiniz. Doğuş öyküleri nedir?

Kitaplarımda; yaşamın ve ölümün gerçeği, emeğin kutsallığı, adalet, eşitlik, özgürlük, yalın doğaya geri dönüş, Tanrı ile ilişkiler, aşkın beşerî ve tanrısal değeri ve karşı cinsle ilişkiler gibi temaların ciddî bir ağırlığı ve yoğunluğu olduğu söylenebilir. Bunlar yepyeni ve ilk kez benim ilgilendiğim konular değil elbette ancak bu konulara ilişkin görüş, yorum ve tezlerim kesinlikle özgündür. Modernite, metropol ve teknolojinin yeniden dizayn edip üzerine “Made By Human Hands” damgası vurduğu tümüyle yapay bir çevre ile kutsal olandan azar azar kopardığı insan aklının ve ruhunun bugün getirildiği noktada kutsal olanla beşerî olanı yer yer sertlikle, yer yer göz pınarlarını dolduran bir aşkın şiddetiyle bir araya getirip eşleştiren ama bunu yaparken yepyeni bir dil içinde tümüyle özgün bir jargon oluşturmuş, silkeleyen, şaşırtan, şok eden görüş ve tezlerden söz ediyoruz. Bunu yapabilmek için bilgili olmak yetmez. Aynı zamanda iyi bir analiz ve sentez yeteneği gerekir. Sevgi ve tutku gerekir.

Size “Ya olmasaydı, ne olurdu edebiyatın hali?” dedirten yazarlar var mı?

Örneğin: Victor Hugo, Emile Zola, Guy De Maupassant, Anthon Chekhov, Dostoyevski ve Tolstoy’un bu iltifatı fazlasıyla hak ettiğine inanıyorum. Onlar olmasaydı, dünya edebiyatı bugünkü azametine asla erişemezdi. Bu kişiler arasında ise insan aklının ve ruhunun labirentlerinde Hugo kadar çok dolaşan bir adam bilmiyorum. Onu dünya edebiyatından çıkarırsanız, o muhteşem edebiyat binasının en azından yarısı büyük bir gürültüyle çöker.

Kitaplarınızın isimleri de çok ilginç... Bu isimleri bulmak zor olmadı mı?

Bazen kitaba iyi bir isim bulmak, onu yazmak kadar zor bir iştir. Bunun için sınırlardan uzak ve çılgınca düşünmek zorundasınız. Zaten iyi bir yazar olmak için biraz çılgın olmak şarttır. Her anarşist yazar değildir ama neredeyse bütün yazarlar kusursuz birer anarşisttir. En büyük sanat olan düşünme yetisini kullanmayı ve yönetmeyi öğrenerek alışılmışın, yerleşik olanın, sıradan olanın dışına çıkmazsanız, daha yeni ve rasyonel olanı üretemezsiniz. İşte bu konuda, “tersinden düşünme yöntemi” daha çok işe yarıyor. Normal koşulların dışına çıkmadan farklı bir şey düşünemez ve söyleyemezsiniz. Dostoyevski’nin “Beyaz Geceler” adlı novellasını bilirsiniz; oysa normalde gece karanlık, gündüz aydınlıktır. Örneğin normal koşullarda kış soğuk, yaz sıcak olur. “Sıcak kış” veya “soğuk yaz” dersiniz farklı ve ilginç bir şey söylemiş olursunuz. Bu düşünme yöntemi, özellikle edebiyat ve sanatın temelidir. Böylelikle, yeni yazar ve sanatçı adaylarına da birkaç ipucu vermiş olalım.

Kitaplarınızı en çok kimlerin okumasını istersiniz?

Her yazar kitaplarının geniş bir hedef kitle ile buluşmasını arzu eder. Hedef kitlemiz, özellikle toplumun eğitilmiş kesimleridir. Ülke genelinden aldığımız geribildirimler de bu aydın, tartışan, sorgulayan, gerektiğinde itiraz eden nitelikli kitleye daha çok ulaştığımızı gösteriyor. Okuyucularımın fikir ve uyarıları, beni besleyen görkemli bir kaynaktır. Onlara çok saygı duyuyorum. Ne kadar sert ve kırıcı olursa olsun, onların eleştirilerini mutlaka dikkate alıyorum, üzerinde kafa yoruyorum ve cevap yazıyorum. “Gerçekten haklı olabilir mi? Gerçekten bu konuda yanlış mı düşünüyorum acaba?” diyerek kendimi hesaba çekiyorum. Okuyucu kardeşlerime bu konuda da minnettar olduğumu söylemek isterim.

Hangi kuşağın dilini kullanıyorsunuz?

Bugün kullanılması gereken ve ileride kullanılması muhtemel olan dili kullanıyorum. Çünkü bu yapıtların uzun zamanlar boyunca kolaylıkla okunup anlaşılmasını istiyorum. Özgün bir dil geliştirmek ve literatüre katkıda bulunmak önemli, ama yeterli değildir. Özgün bakış açıları da sunmalısınız. Daha akılcı, daha mantıklı, daha ilginç ve rahatlatıcı perspektifler kazandırmak gerekiyor. Bu bağlamda, insanların ayet kesinliği içinde inandığı yaygın geleneksel yargıların çoğu yanlıştır. Bunlar insanları mutlu etmek için değil, toplumsal düzeni sağlamak ve sürdürmek amacıyla kurgulanmışlardır. O yaygın kanıların duvarlarını yıkıp öbür tarafa geçemediğiniz sürece, “özgün” veya “ilginç” sayılabilecek hiçbir düşünce ve kuram üretemezsiniz. Kahvede oturmuş pişpirik oynayan adamın zihinsel kalıpları içinde kalarak yeni bir söz söyleyemezsiniz. Yerleşik ortamın dışına çıkacaksınız. Alışılmış olana karşı koyacaksınız.

Sizi sistematik ve istikrarlı olarak kitap yazmaya yönlendiren asıl faktör ne oldu?

Franz Kafka’nın bir sözü vardır: “İnsanın yaşamını çıldırmadan sürdürebilmesinin en iyi yollarından biri yazmaktır.” der. Yazmak ve paylaşmak bir yönüyle insanî bir gereksinimdir, diğer bir yönüyle de

tanrısal bir boyutu içerir. Yıllarca uğraş verip özgün bir yapıtı ortaya çıkarırsınız. Yayınlanan kitabınızı elinize aldığınız zaman kaldırıp ona mutlulukla, belki biraz da gururla bakarsınız. İstem dışı olarak “İşte bu benim eserim!” diye düşünürken “en büyük sanatçı” olan Allah’ın bu uçsuz bucaksız, görkemli evreni, doğayı ve insan denen mükemmel sanat eserini tasarlayıp yarattıktan sonra neler hissetmiş olabileceğini daha iyi anlarsınız... Burada “sanatçı” ve “sahip” psikolojisi birbiri içine geçer.

Fazla okuyan bir millet olduğumuz söylenemez. Bir türlü çok okuyan bir toplum olamayışımızı neye bağlıyorsunuz?

Bunun nedeni bellidir. Küresel internet ağı ve her gün biraz daha gelişen yeni bilişim ve iletişim teknolojileri bilgiye erişimi kolaylaştırıp hızlandırdıkça insanlar bilgiyi elde etmek için zahmet çekmenin anlamsızlığı yargısına da erişmiş oldu. Zihinlerde her şeye bir “tık” ile ulaşılabileceği yanılsaması oluştu. Eskiden bir şeyi merak ettiğimiz veya bir ödev yapacağımız zaman kütüphanelere gider, gün boyu kitapları delik deşik ederdik; oysa küresel internet ağı bir yandan yaşamsal bir önem taşıırken diğer yandan bilinçsiz kullanıcılar için tehlikeli bir “bilgi çöplüğü”nden başka bir şey değildir. Dolayısıyla, kitap okumanın doğru ve steril bilgiye ulaşmanın daha güvenilir bir yolu olmaya devam ettiği kanısındayım ancak bu konuda devletin mutlaka yapması gereken işler var. Örneğin; uzun metrajlı filmlerde ve dizi filmlerin her bölümünde en az bir veya iki kitap okuma sahnesi zorunlu hale getirilebilir. Aynı şekilde, özellikle nitelikli kitapların tanıtımlarının yapıldığı, okumanın önemini vurgulayan sohbetlerin yer aldığı programlar sık sık yapılmalıdır. Kitap basımı kolaylaştırılmalı ve özellikle ilk basıkların tanıtım ve dağıtımını konusunda devlet desteği olmalıdır. Kısacası devlet ve medya, en azından nitelikli yazarlara ve kitaplara değer verdiğini göstermelidir.

Sizin için kitaplarınızın best-seller olması çok mu önemli? Yoksa asıl olan fikirlerinizi yazmak mıdır?

Kuşkusuz, yazarlar temelde fikirlerini paylaşmak için yazarlar. Ne kadar geniş bir okuyucu kitlesine ulaşırsanız o kadar yararlı olursunuz. İdeal olan, fikirlerinizi mümkünse bütün dünya ile paylaşmaktır. Baş döndürücü bir dijital iletişim devriminin tam ortasındayız. Küresel düşünüp küresel adımlar atmaya çalışmak gerekir. Dünyanın öbür yanındaki bir köyde olan bir olayı buradan anında izleyebildiğimiz bir dünyada yerel düşünmek ve yerel söylemler peşinde koşmak tam bir saçmalaktır. “Global düşün, global hareket et!” diyorum.

Yazarlıkta ilham çok mu önemlidir? Ya da şöyle sorayım: Sezgileri her zaman dikkate alırmısınız?

İlginç bir soru sordunuz. Böylece beni söyleşinin başına geri getirmiş oldunuz (!) Bu durum sezgiye dayalı müzikal bir davranıştır ve böyle şeylere bayılırım! Kişisel olarak sezgileri çoğu zaman dikkate alırım. Söylediğim şey bazen herkese olur. Bir kuşun, ağacın dalına oturup duygulu şarkılar söylemesi gibi bazen kalbinizin üstünde oturan birinin: “Haydi, daha ne duruyorsun? Yap şunu! Harika şeyler olacak!” dediğini duyar gibi olursunuz. Böylesi durumlarda eyleme geçmenin iyi bir fikir olduğunu, zira oradan göz kamaştırıcı mucizelerin çıkacağını düşünürüm. Sezgilerin kanıtı ihtiyacı yoktur.

Röportaj Ekibi

Amir Oldun

Günbatımında güneşe doğru yürümeyi çok severdi. Yine öyle yaptı, işten çıkınca günün battığı yöne doğru yürüdü. Bahçelerin arasından geçip ırmağın üzerine düşen güneşin turuncuya yakın rengini görünce durdu. Batmakta olan güneşe baktı bir de ırmak üzerine düşen çekici, kırmızıya yakın aksına. Kendinin de güneş gibi olduğu düşüncesine nasıl ulaştığını anlamadan yine layık olduğu yere ulaşamadığı düşüncesiyle canı sıkıldı. Son zamanlarda, kendisini rahatlatan günbatımını seyretme seansları bile etkisini kaybetmeye başlamıştı.

Irmağın karşı tarafından gelen seslerle irkildi. Bağırıp çağırın sarhoş naralarına anlam veremedi. Henüz güneş batmamışken bunu yapan densizlerin kimler olduğunu hiç merak etmeden geri döndü. Hafif kararmaya başlayan havanın etkisiyle şekilden şekle giren ağaçlara bakmadan hızlıca geçti.

Kendini hapishaneden kurtulmuş gibi hissetti. Artık caddenin sonuna kadar görebiliyordu. Evini imparatorluk merkezi, kendini de imparator gibi hissetti ve varoş olarak gördüğü bahçelerden kurtulmak düşüncesiyle kendini evine attı.

Kendi halinde bir hayatı vardı. Kimseye karışmaz, kimseyle uğraşmazdı. Sessizliği belirgin bir özellik olmasına rağmen konuşmaya başlayınca da çekilmez olurdu.

İç dünyasında kendisinin hak etmediği bir yerde olduğuna inanır, hak ettiği yüksek makamların kendine ne kadar uzakta oluşuna bir anlam veremezdi. Herkesten daha iyi olduğu halde başkalarının emrinde çalışmak zorunda oluşuna üzülmüdü.

Şaka yapmayı sevmez, yapılan şakaları anlamazdı. Söylenen sözleri hep ciddiye alır gerçek olmadığı konusunda hiç şüphe etmezdi. Sürekli dinler, sessizce yaptığı yorumlarını kimseler duymazdı.

Başını yastığa her koyuşunda kendine yakıştıramadığı yerde olmanın ıstırabı üstüne bir karabasan gibi çöküverir, bu olumsuz duygularla saatlerce yatağında döner dururdu. Kendini merkeze koymasının verdiği bu iflah olmaz düşüncelerle saatlerce cebelleşir dururdu.

Neden olmasını? Kafası basıyordu kendince. Her şeye, herkesten daha güzel daha pratik çözümler üretiyordu. Aslında amirleri de işin farkındaydılar ama onun şımarmaması için böyle davranıyorlardı. Kendini yok saymalarının temelinde bu vardı. Böyle düşünmek onu rahatlatıyordu. Bir gün kıymetinin anlaşılacağından adı gibi emindi. Gönlünde yatan aslan, iş işten geçmeden değerinin anlaşılması için kükrüyordu.

Karmakarışık duygular, düşünceler, fikirler, idealler, davranışlar, planlar hep onun karakteristik özelliği gibi bedeninin zırhı gibi sarmalıyordu.

Kendine sorulduğunda bir bilge edası takınır. Önce düşünüyor gibi yapar, eliyle yarı dökülmüş saçlarının arasını kaşır, gözlüğünü biraz ileri geri oynar sonra da sanki sesini akort ediyormuşçasına birkaç kez öksürür ve konuşmaya başlardı. Öyle ciddi konuşurdu ki çoğu zaman onunla gırgır yapmak için sormuş olan bile onu dinlemekten sıkılır, sorduğuna pişman olmuş şekilde yönünü çevirirdi.

Konuşması bitince onun bu davranışını tekrar ettirmek için tekrar sorular sorulur tekrar cevaplar dinlenirdi. Hatta başbakan olsa ülkeyi nasıl düzeltereği sorusuna, değme siyasetçilere ve ekonomistlere taş çıkartacak bir ekonomi kurmayı gibi konuşur, bir siyasetçi gibi çözüm önerileri sunardı. Spor konuşulunca yine mutlaka söyleyecek çok sözü olurdu.

Ama onun esas alanı belediyecilikti. Şehir yönetimiymiş. Şehir için neler yapılacağını sıralardı uzayıp giden maddelerle. Aslında eline bir fırsat geçseydi o yapacağını biliyordu. Şehir nasıl olurmuş, şehir ruhu neymiş, şehir nasıl güzelleştirilmiş, şehir nasıl yönetilmiş âleme gösterecekti. Ama kader işte onu buralarda tutuyor, kendince süründürüyordu.

Evet evet keşfedilecekti. Farkına varılacak, takdir edilecek ve el üstünde tutulacaktı. Herkes ondan fikir soracak, kendi birimiyle yetinmeyecek herkesin sıkıntılarına çözüm önerilerini de kendisi üretecekti. Bu olacaktı. Olmalıydı. Tarih bunu gösterecekti herkese. Haykıracaktı bütün çıplaklığıyla. Ünü yayılacaktı yedi düvele, o da ünlenecekti bütün ihtişamıyla.

Bir de ödüllendirilme dönemleri geldiğinde çok bozulurdu. Çok konuşurdu bununla ilgili olarak. Hiç layık olmayanlar ödül alıyordu da her şeyi bildiği halde, her şeye bulaştığı halde, her şeyle şeyleştiği halde kendisine bir teşekkür bile edilmezdi. Bu olmazdı. Olamazdı. Olmamalıydı. Olumsuzluklar hep kendini bulmamalıydı. Bulamamalıydı. Her şeye çözüm bulan kendisiydi. Ödül de onu bulmalıydı. Önemli değildi ödülün büyüklüğü küçüklüğü. Nasıl olsa zamanla büyük ödüle doğru ilerlerken ödüllere de doycaktı. Ama bir keşfedilseydi.

Nice zamandır başkana söylemeyi planlıyordu. Ama bunu kendine yakıştıramıyordu. Söyleyen o olmamalıydı. Kendi gibi kibar, akıllı, kıyafetine özen gösteren, saygılı, sorulmadıkça fazla konuşmayan, yaptığı işi layıkıyla yerine getiren kaç kişi vardı ki? Sadece kendisi vardı. Diğerleri ha vardı ha yoktu. Ya da kendisi var olduğu için diğerleri de vardı.

Hele her sabah cilalanmış ayakkabılarının parlaklığı, jilet gibi ütülenmiş pantolonu, sıcaklarda bile üzerinden çıkarmadığı ceketini ve elbisenin rengiyle uyumlu kravatı ile çalıştığı birimin gözdesiydi. Vizyonuydu. Vitriniydi. Kaç kişi bunu yapabiliyordu ki? Çoğu pespaye kıyafetlerle dolaşır, yürüyüşüne bile dikkat etmezdi. Ama kendisi öyle miydi ya? Yürümenin bile bir güzelliği, bir estetiği, bir yakışanı olurdu. O bunların hepsini yapardı. Yaptığını düşünürdü. Bunu için de kendisinin en iyi olduğuna hükmederdi.

Bir de ceketinin sol göğüs cebine kravatı ile uygun olan mendili takması yok muydu? Çalışma arkadaşlarının en çok zoruna giden ya da kızdıkları veya onunla kafa bulma nedeni olarak gördükleri husustu. Bir de yaşına uygun görmedikleri, jöle kullanarak saçlarını kirpi gibi dikmesi sinir ediyordu onları. İsteselerdi sinir olacak, kızacak, kızılacak, bahaneleri sınırsızca üretebilirlerdi.

Yine bir sabah...

Aynı dakikliği ile tam saatinde çalıştığı daireye girdi. Bir komutan edası ve ciddi bir ses tonuyla herkese:

–Günaydın, dedi.

Öncekilerden farklı bir kıpırdanma vardı mesai arkadaşlarında ama farkına varamadı. Sanki daha sevecen, daha samimi gibi davranıyorlardı. Hiç cevap vermeyenler bile “günaydın” demesine karşılık verdiler. Bu davranışların beğenildiğini, herkes tarafından takdir gördüğünü yorumlamasına sebep oldu. Bu yakınlıktan aldığı cesaretle tekrar dönüp herkese baktı.

Köşedeki masada oturan çalışanların en matrağı olan arkadaşı elindeki kâğıtla birlikte masasına doğru yürüdü. Masanın önüne gelip dikildi:

–Bircan Bey, dedi.

Gelir gelmez gömüldüğü dosalardan kafasını kaldırdı. Gözleri; arkadaşının elinde tuttuğu kurdele bağlanmış, rulo yapılmış kâğıda takıldı. İçinden bir sıra düşünce akıp gitti. Sonra gözlüğünü oynadı. Gözlerinin içi güldü. Arkadaşına baktı:

–Buyurun efendim, dedi.

Arkadaşı gayet sakin ve umursamaz bir tavırla:

–Bircan Bey! Size takdim edilmek üzere teşekkür belgesi hazırlanmış. Takdim etmek de bana düştü, dedi.

Bircan Bey’in tarzına uygun olarak konuşmasını sürdürdü.

–Bu belgeyi size takdim etmekten duyduğum onuru anlatamam. Ömür boyu bunu unutmayacağım, dedi.

Bircan Bey duyduklarına inanamadı. Sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu. İçinden “İşte oldu. Sonunda benim farkıma vardılar. Gerçekler bir gün ortaya çıkar, ben bunu çoktan hak etmişim.” dedi.

Ayağa kalkarken heyecandan sesi titriyordu. Özenli bir şekilde arkadaşının elinden aldığı belgeyi açamadı ve yerine tekrar oturamadı. Dondu kaldı. Beklenen kavuşmanın özlemini yaşıyordu sanki. Kaybolan yitiğiyle buluşmasıydı yaşadığı an.

Sanki kendinden bir konuşma yapması bekleniyormuş gibi bir histi yaşadığı. Dayanamadı ve beklenen/beklenmeyen konuşmasını yaptı:

–Değerli arkadaşlar! Bu benim için olması gerekendi. Hepiniz de biliyorsunuz ki ben bunu çoktan hak ettim. Bu ödülü sizin sayenizde aldım. Sizin yakınlığınız, bana olan saygılı tutumunuz, beni teşvik eden davranışlarınız olmasaydı bugün ben bu ödülü alamazdım. Hepinize teşekkür ederim...

Bir anda bir alkış tufanı koptu. Diğer odalara kadar yayıldı. Bircan Bey havaya girdikçe girdi.

Kimse böyle bir konuşma beklemiyordu. Kolayca bu oyunu yutmasını da beklemiyordu. Bu bir oyundu. Başlamıştı ve devam etmeliydi. Belki böylece Bircan Bey aklını başına alır, uçuk kaçık fikirlerin sarmalından kurtulurdu.

Arkadaşlarından biri:

–Bircan Bey artık kutlamayı hak ettik. Bu sıcakta bizi serinletirsin, dedi.

Bircan Bey, lafı mı olur demek istercesine baktı:

–Elbette, diyerek olumlu bir yaklaşım sergiledi. Öğleye yakın bir zamanda dışarı çıkıp harareti söndüreceğini düşündüğü dondurma paketi ile geri döndü. Şen şakrak kutladılar Bircan Bey’in ödülünü. Daha nicelerine ulaşacaklarını söylediler bir müneccim edasıyla.

Bircan Bey’in hareketleri değişmiş namütenahi kişiliğinin olduğu düşüncesi iyice pekişmişti. Bu; artık hareketlerinin, konuşmalarının daha ciddi daha protokole uygun olacağı ve daha sıkıcı, daha çekilmez, daha resmi olacağı anlamına geliyordu.

Birkaç gün sonra arkadaşlarından birisi bütün bu olanların şaka olduğunu söyledi. Bircan Bey kendinden emin bir şekilde arkadaşlarının kendini çekemediği düşüncesiyle cevapladı:

–Bana yutturamazsınız. Ben bunu çoktan hak etmişim. Adalet yerini buldu...

Bircan Bey, beklediğine ulaşmış olmanın etkisiyle çekilmez hale geldi. Arkadaşları yaptıklarına yapacaklarına pişman oldular. Ciddi bir ders verme düşüncesiyle aralarında bir plan kurdular. Onun yıllardır hayal ettiği, planladığı, gizliden gizliye hayaliyle yaşadığı bir konuydu planları.

Bir gün başkanın imzasını taklit ederek bir belge hazırladılar. Belgede hizmetteki üstün gayreti, planlı çalışması, fikir üreticisi olduğuna istinaden çalıştığı bölüme amir olarak görevlendirildiği yazıyordu.

Bircan, kâğıdı eline alınca bir solukta okudu. Evet, işte olmuştu. Sonunda istediği gerçekleşmişti. Artık yapacak çok işi vardı. Amir olmak kolay değildi. Sorumluluk isterdi. Çok çalışmak isterdi. Çok gayret...

Beden olarak oradaydı ama ruhu geldiği âleme geri dönmüştü galiba. Yoktu orada. Sus pustu. Terledi buram buram. Gözleri parladı çakmak çakmak. Kravatını düzeltti. Gözlüğünü oynadı.

Arkadaşlarına konuşmak istediği her halinden belliydi. Eliyle işaret etti:

–Toplanın, dedi.

Arkadaşları olacakları biliyormuş gibi ya da daha önceden yaşanmış olanın tekrarıymış gibi bir duygu ile toplandılar:

–Arkadaşlar! Bildiğiniz gibi artık amiriniz benim. Birlikte çalışacağız. Başarı bizi bekliyor. Bugün ben nasıl kendi çabamla buralara kadar gelmişsem, siz de çalışarak gayret ederek buralara kadar gelebilirsiniz. Artık daha disiplinli, daha dikkatli bir döneme giriyoruz. Başarı biziz. Kaytarmak, savsaklamak, çalışmamak yok. Eğer olursa affetmem, bu böyle biline. Bugün itibarıyla amir-memur ilişkisine dikkat edeceksiniz. Laubali davranışlar istemiyorum. İş başka, arkadaşlık başka...

Konuşma sürerken arkadaşları arasında gülüşmeler ve homurdanmalar birbirini takip etti. Konuşmayı bitirince yapılanın bir şaka olduğunu söyleyecek kişi sıranın kendine gelmesini bekledi.

Bircan Bey bu uyarıyı da ciddiye almayacak, artık amir olmanın sorumluluğu ile çalışmaya devam edecekti.

Kendine şaka yapıldığını anladığında, yeni beklentilerle yeni görevler bekleyecekti.

Duran ÇETİN

TARİHİN KOKUSU BU KADAR MI GÜZELMİŞ ÇANAKKALE, 18 MART 1915

“Dur yolcu!

Bilmeden gelip bastığın bu toprak bir devrin battığı yerdir.”

Uzak değil Çanakkale sana ve bana. 18 Mart 1915. Acı ama gurur verici. Öyle ki 15 yıldır hissedemedim Çanakkale şehitlerinin mücadelesini çünkü bize hep aynı şeyler anlatılmış. Koyamazsın ismini. Bir destandan ötedir bana göre “Çanakkale’de o namusunu çiğnetmeyen ve çiğnetmeyecek Asım’ın neslinin verdiği mücadele.”

Çanakkale’ye geldik, akşam yemeklerini yedik ve dediğim gibi her şehirde var bir Zafer Meydanı. Burada da otelin yakınlarında bir geniş meydan vardı.

Açıkçası bu meydanda gezerken ne hissettiğimi kestiremedim. Endişe mi dersin utanmak mı dersin yoksa tarihe acımasızca, bilinçsizce, şuursuzca nasıl ihanet edilişini izlerken çekilen acı mı açıklar? Bilmiyorum. İnsan, hayatında gerçekten inanmak istemeyeceği şeyleri görmek zorunda kalınca nereye saklanacağını şaşırıyor.

Allah yolunda, şehadet yolunda inanmak istemeyeceğin acılara, haince yapılan saldırılara katlanan, şehit olan ve bir çoğunun daha on beş yirmi yaşlarında olduğu bir toprak Çanakkale. “Bastığın yerleri toprak diyerek geçme.”

“Tanı; düşün altındaki binlerce kefensiz yatani.” Mehmet Akif Ersoy’un dediği gibi bastığınız her metrekaşe toprağın altında bir şehit yatıyor olabilir ve bu toprakların üstüne bar yapmışlar. Üstelik barların kapıları açık tüm müzik sesleri duyuluyor ve içki içen insanları görebiliyorsun. Neredeyse her markette, her restoranda da içki satılıyor. İşte bu vurdumduymazlık, duyarsızlık, saygısızlık beni gerçekten derinden etkiledi. Şehitlerimiz, İslam dinini namusları kabul etmiş ve onlarca eza ve cefaya katlanmışlar. Haklarını asla ödeyemeyiz. Onlara minnet duyacakları yerde İslam dininin haram kıldığı içkiyi normalleştirmişler. Buna izin veren, bu barların açılmasına izin verenler nasıl utanmazlar şehitlerimizden.

Oradan ayrıldıktan sonra kıyıya geldik ve oraya oturduk. Ben de denize hasret olduğum için herhangi bir dalganın gelip usulca kıyıda taşlara vurması adeta bir terapi etkisi yapıyor bende.

Saatlerce ve sessizce oturmak istemiştım kıyıda. Sadece dalgaların söylediği şarkıyı saatlerce dinlemek istemiştım. Özellikle akşam hava kararmadan hani o ikinci üstü vakti vardır ya mavinin en yumuşak tonunun hakim olduğu göklere. Hep kıskanmışımdır İstanbul'u, Çanakkale'yi. Toprađa göme-mezsın, dalgalara satamazsın belki içindeki o vicdansız ama deniz sadece sana kucak açmış sanarsın ve acındırırısın kendini coştukça coşan dalgalara. Oysa ne şanlı bedenler misafir etti mütevazı ama muhteşem mavisinde, bilse de üç dakika sonra şehadete kavuşacağını adı gibi tereddütsüzce ayağını yere daha sağlam basıp düşmana bu vatani yâr etmeyen ve ne kahpe leşler sindirdi dibine şereften noksan.

Çanakkale'nin bir de peynir helvası meşhurmüş. Peynir helvasını da ilk defa duymuştım. Künefenin bir çeşidi aslında o da ama güzel bir tatlı. Hafif değil, çok şerbeti var.

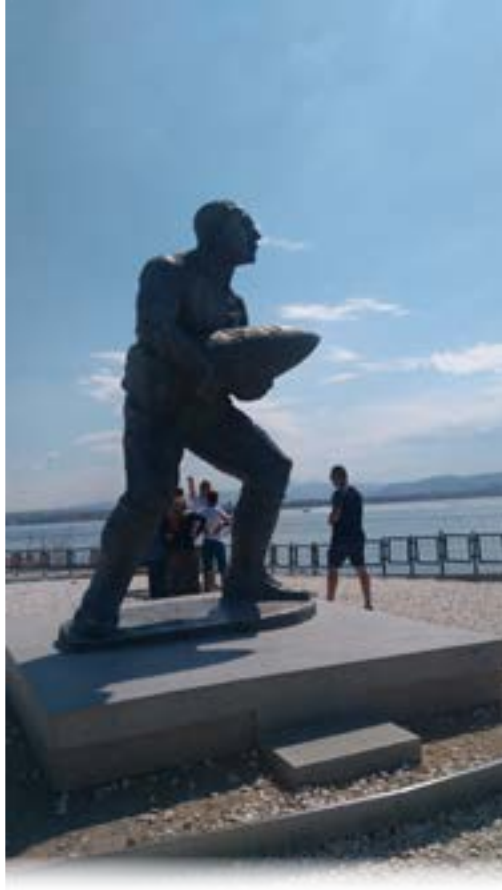
Meydanı dolaştıktan sonra otelimizde döndük. Zaten dün gece uyuyamadığım için bir de üstüne gün boyunca gezince çok yorulmuştım. O yüzden duş alıp hemen yatmıştık.

19 Temmuz

Sabah kalkmak zor oldu. Saat 6.00'da uyanmak, her gün 10.00'da uyanan biri için zordu gerçekten:) Kahvaltımızı yaptık ve otobüse bindik. Tabii Çanakkale'de adım attığın her yer, ayağının takıldığı her taş, bilmeden gelip bastığın*** her toprak şahit olmuş daha nice bilinmeyen kahramanlıklara, asilce kendisine karışan kanlara ve usulüyle savaşmayan çirkef bir düşman karşısında iman gücüyle kazanılan zaferlere...

İlk olarak Seyit Onbaşı Anıtı'nı ve Mecidiye Tabyası'nı ziyaret ettik.

Rehberimiz Mecidiye Tabyası'nı anlatmaya başladı. Mecidiye Tabyası'nda cepanelikler var ve bu cepaneliklerin üstü toprakla kapatılmış ve bir tepe görünümü verilmiş ki bir ev, kulübe olduğu belli olmasın hem de içindeki bombalar patlarsa çevreye fazla bir zarar vermesin. Rehberimiz çok fazla şey anlattı ki zaten Çanakkale bir daha unutulmamak üzere tarihe yazdırmış kendisini altın harflerle. Kelimeler yakıştıramazsın mücadelenin, namusu korumanın, iman gücünün, vatan aşkının nasıl hayat buluşuna. Askerlerimiz namazlarını işte bu Mecidiye Tabyası'nda kırlarmış. Etkilendiđim bir olayı

daha anlatayım. Türklerin baş düşmanı İngilizler, Hintli Müslümanları "Halife elden gidiyor, halifeniz zor durumda, Türkler halifeyi indirecek." diyerek kandırmışlar ve Türklere karşı taarruza ikna etmişler ve o iki yüz kişi, askerlerimizi Mecidiye Tabyası'nda namaz kılariken görüyor. Anlıyorlar ki Türklerin halifeyi indirmek gibi bir amaçları yok, savaş esnasında Allah'ın emrini en güzel şekilde topluca yerine getiriyorlar. İşte bunun üzerine o iki yüz kişi silahlarını bir kenara atıyorlar ve sevinçle askerimizin üzerine koşuyorlar. Bunu fark eden askerleri-

miz Hintli Müslümanları düşman zannederek bilmeden şehit ediyor. İşte en büyük kozları, planları da bu zaten. Başka bir B planına ihtiyacı yok düşmanın. Hâlâ da uyguluyorlar bu planı. Müslümanları birbirine düşürmek. Müslüman kimliğinin içini tamamen boşaltmak.

O Hintli Müslümanların mezarları da Mecidiye Tabyası'nın hemen arkasındaki o dağdadır.

Daha sonra Seyit Onbaşı'nın Anıtı'na gittik. Seyit Onbaşı'nın eşsiz kahramanlığını hemen her sene dinledik. 286 kiloluk mermiyi nasıl kaldırdığını hayretler içerisinde dinledik ve saniyesinde canlandırdık zihnimizde o mermiyi nasıl kaldırdığını. Oysa bir asır gibi gelmişti Seyit Onbaşı'ya o mermiyi kaldırıp asansör sistemi bozuk olan bir topa çıkartmak.

Bizim elimizde yeterli mermi yoktu, bitmişti. Üç mermi vardı bizim elimizde, 286 kiloluk üç mermi ve düşman gemisi de geçmek üzereydi Çanakkale'yi. Namahrem eli degecekti mabedimin göğsüne*

Seyit Onbaşı düşündü: Bu gemi geçecekti Çanakkale'yi, ne yapıp edip durdurmak lazımdı düşmanı.

Seyit Onbaşı'nın iman dolu göğsü gibi serhaddi vardı. Bundan daha güçlü bir silah olabilir miydi?

Seyit Onbaşı daha önce hiç top kullanmayan bir kahramandı, onun görevi getir götür işleriydi.

Arkadaşı Ispartalı Hasan Çavuş vardı Seyit Onbaşı'nın. Fakat o da yaralıydı.

O 286 kiloluk üç toptan birini Seyit Onbaşı sırtına aldı ve asansör sistemi bozuk olan topa merdivenlerden çıkardı ve topu ateşledi. Mermi geminin kış tarafına denk geldi. Seyit Onbaşı ikinci mermiyi alır ve merdivenlerden çıkarır tekbirlerle, besmelelerle...

Tekrar ateşler topu yine geminin kış tarafına denk gelir. Düşman ise yardım ister: "Acil yardıma ihtiyacımız var, Türkler bizi yoğun ateş altında tutuyor." Hâlbuki daha önce hiç top kullanmamış ve kullanmasını da bilmeyen bir adam sadece iki mermi ateşledi ve son bir top kaldı. Seyit Onbaşı da artık çok bitkin durumdaydı. Kolunu kaldıracak mecali yoktu. Ve o üçüncü mermiyi, 286 kiloluk mermilerden sonuncusunu da sırtına alır.

Orada yaralı halde yatan bir asker, komutan. Sanırım -affınıza sığınıyorum, ismini unuttum- Tefrik Paşa'ydı. İşte o Paşa günlüğünde der ki: "Seyit, o topları kaldırırken kemiklerinin çitirdamasını duyuyordum."

O mermiyi de topa çıkarır ve ateşler. İşte o son mermi geminin arka tarafında bulunan dümenine

denk gelir ve gemi Çanakkale'yi geçmeden etrafında dönmeye başlar. Cevat Paşa'nın daha önce rüyasında görüp denizin altına döşettirdiği 26 mayına çarpar ve 360tonluk Ocean gemisi kül olup denize batar. Denizin dibine batan gemilerini bizden istediler İngilizler fakat biz buna izin vermedik. Birçok düşman gemisi denize döşenen 26 mayına çarparak yan yatar ve denizin dibine batar. O top ve mermi de şu an Çanakkale de bulunmaktadır. Ben o mermiyi gördüm. Hani normal bir mermiydi ama bir merminin 286 kilo olması da benim için sıradan bir şey değildi. Çok etkilenmişim gerçekten o mermiyi görünce. Vatanı düşmana yâr etmemişti çünkü bu mermi. Çaresizliği bitiren bir yiğidin sırtında yol almıştı o top mermisi asırlarca tarihte, kitaplarda, radyoda, belgesel-de...

Çanakkale ile ilgili benim beğendiğim bir ayrıntıyı da paylaşayım. Günümüzde Çanakkale Boğazı'ndan geçmekte olan yabancı ülkelere ait bir gemi üç kere şehitlerimizi selamlamak amacıyla kornaya basmak zorunda. Eğer basmazsa sahil güvenlikleri bunu fark ediyor ve hemen cezayı yazıyorlar o gemiye. Ayrıca Türk gemi kaptanları boğazlardan, denizlerden geçtikten sonra defterlere not tutarlarmış. Örneğin; İstanbul geçildi, Trabzon geçildi, İzmir geçildi vs. fakat "Çanakkale geçildi." yazılmaz "Çanakkale'den çıkıldı." yazılmış.

Öğlen yemeği için Alçıtepe köyüne gittik. Öğlen yemeğinde Tekirdağ'ın ünlü köftesinin tadına baktık. Bursa ve Çanakkale de nereye gidersek gidelim ya bir tur geliyor hemen arkamızdan ya da biz gittiğimizde onları bekliyorduk. Çanakkale'de de aynı şekilde yabancı turlar olsun Türk olsun çok fazla geliyordu ve restoranlarda acayip bir yoğunluk, telaşe...

Yemeği yedikten sonra aslında Çanakkale Savaşı'nın tek bir anlamını heybetiyle bize özetleyen Şehitler Abidesi'ne gittik. Şehitler Abidesi'nin dört sütünü vatanın dört bir yanını temsil ediyor, en üstteki o dört sütunun üstüne koyulan taş ise ülkemizin, milletimizin birlik ve beraberliğini temsil ediyor. O en üstteki taşın hemen altında bulunan Türk bayrağı da zaten milletimizi temsilen orada. Şehitler Abidesi'nin yanında direkli bir Türk bayrağı var. Bu Türk bayrağının direğinin boyu 76 metre ve ülkemizde burada bulunan Türk bayrağından daha uzun bir bayrak yok. İşte o bayrak öyle bir dalgalanıyor ki uğrunda canını verenlerin kanını taşıdığını bilerek kimseye eyvallahı olmadan. Heybetiyle, asaletiyle...

Sadece gölgesi altında bulunan millete nazlanır Türk bayrağı. Gücünü öyle bir haykırıyor ki Türk bayrağı öyle bir taşıyor ki beyazına kurban olduğum hilali ve yıldızı, nasıl uğrunda can vermesin bu millet?

Yahya Çavuş Anıtı'na geldik şimdi de. Anıt'a baktığımda Yahya Çavuş ve arkadaşlarının dürbünle ileriye düşmanı gözetlerken ki anı yapmışlar. Çanakkale'de bu gittiğimiz yerler birbirine çok yakın olduğu için Yahya Çavuş Anıtı'ndan sonra Helles Anıtı'na yürüdük. Çanakkale'de en sevimsiz bulduğum yapı da bu anıt. İngilizler bizimle Çanakkale'de savaşıyorlar ve burada kaybettikleri askerleri için Helles Anıtı'nı yaptırıyorlar. Bizim vatanımıza, ele geçirmek istedikleri bizim vatanımıza İngilizler inşa ediyor bu anıtı. Ne biliyim İngilizler gibi çirkef bir düşmanla mücadele edip şehit verdiğimiz topraklara düşmanın diktiği bir yapının bulunması çok dokunuyor.

Morto Koyu'na geldik. Morto Koyu, İngilizlerin S kumsalı olarak kodlayıp çıkarma yaptıkları bir koy. Morto koyunda hayatımın ilklerinden birisini yaşadım. Morto Koyu'na indik, denizin yanına geldik.

Ayakkabılarımızı çıkardık. Deniz ayaklarıma ilk değdiğinde muhteşem bir yumuşaklık hissettim. İlk defa denize dokunmuştum ve bu his denize hasret bir insan için fevkinin fevkinde bir histi. Tabi bu ilkin bir an olmasını istemedim. Saatlerce, akşamlara kadar misafir olmak istemiştım o eşsiz yumuşaklıktaki zarif denize ama kısa sürdü bu. Eklemek istediğim diğer bir şey: Morto Koyu'na inerken yeşil bir alan var. Burada Anzaklar'ın mezarları var. Ama nasıl mezar! Böyle etrafı çiçeklerle, çimlerle donatılmış, bayağı bakımı yapılmış. Bakımını da İngiltere üstleniyor. Görevli gönderiyorlarmış buraya bakım yapması için. Tabi bunu öğrenen bizim tur grubu böyle bir hoşnut olmadı bundan. Rehberimiz: "Toprakları bol olsun ne diyelim." diyor. Gruptan bir abi hemen cevap verdi: Toprakları falan bol olmasın!" diye. Tabi insan sindiremiyor yani bir de canlı canlı görünce. Bu mezarlarda yatan Anzac'lardan bahsedeyim biraz. Hani bizim şefkatli, alçakgönüllü askerimizin kucağına alıp sipere götürdüğü bir yaralı düşman askeri vardı. İşte o yaralı asker bir Anzac askeri idi. Anzac'lar Türklerin bu davranışı karşısında minnet duyuyorlar Türklere.

Bunu duyduğumda şaşırılmışım. Anzaklar ile Türkler ateşkes edince anzak askerleri Türk cephelerine ve yahut da Türk askerlerinin Anzak cephelerine giderlermiş, sohbet ederlermiş, şakalaşmışlar, birbirlerine çikolata falan gönderirlermiş yani aralarında böyle samimi bir bağ varmış. Günümüzde askerini anmak için ülkemizde izin var. Yabancılar tören yapmak, Anzak askerlerini anmak için bizim ülkemize geliyorlar fakat sadece Anzak askerleri için. Peki neden ülkemizde böyle bir izin çıktı.

Ölen Anzak askerinin annesi bir gün Mustafa Kemal Paşa'nın yanına gelmiş ve demiş ki: "Neden oğlum öldürdün?" bunun üzerine Mustafa Kemal Paşa: "Peki senin oğlun neden benim vatanıma göz

dikti?" cevabını verdikten sonra ölen Anzak askerlerinin annelerinin gönüllerini almak için bir konuşma yapmış:

Bu memleketin topraklarında kanlarını döken kahramanlar!

Burada, dost bir vatanın toprağındasınız. Huzur ve sükun içinde uyuyunuz. Sizler, Mehmetçiklerle yana yana koyun koyunasınız. Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen analar! Gözyaşlarınızı dindiriniz. Evlatlarınız bizim bağrımızdadır. Huzur içindedirler ve rahat uyuyacaklardır. Onlar bu topraklarda canlarını verdikten sonra, artık bizim evlatlarımız olmuşlardır.

İşte bu yüzden ülkemizde böyle bir izin var. İşte bu yüzden Türk askeri yenilmez. Ben gerçekten çok etkilendim bunu duyunca. Mustafa Kemal Paşa, o annelere vatanına göz diken askerlerin anneleri olarak bakmamış, o annelere oğullarını savaşa gönderen anne olarak bakmış. Diyor ki: "Onlar bizim de yavrularımız." Neden? Çünkü bu topraklarda can verdiler. Bu yüzden böyle bir açıklama yapıyor yüce gönüllü Gazi Mustafa Kemal paşa.

Ve son olarak da 57. Alay şehitliği ve Conkbayırı Şehitliği'ne gittik.

57. Alay Şehitliği'nde bir çok mezar vardı. Tabii bu mezarlara bakım yapmışlardı ve bu mezarların başına o askerin başlığını koymuşlar sabitlenmiş bir şekilde.

Şehitlikte yürümek için özel taşlarla yol yapmışlar ve bu taşlar birbirine bitişik değil, arada mesafe var. Yani yürürken ister istemez önümüze bakıyoruz boşluğa basmamak için. Taşları bu şekilde yapmalarının amacı da şehitlerimize saygıdan dolayı başımızı öne eğmek için.

Beni en çok etkileyen şey ise o şehitlik mertebesine ulaşmış askerlerin çoğunun yaşının on beş ila yirmi arasında olması. 15 yaşındaki bir çocuk ama aynı zamanda bir asker. Hayatının en büyük fedakarlığını yapmış bir asker; vatanın nasıl bir emanet olduğunu, nasıl bir aşk, nasıl bir kara sevda olduğunun, kanının çılgınca o asil damarlarda kaydığı yıllarında farkına varıp hayatını öyle kahramanca öyle asilce vatanına bağışlayan bir asker şüphesizce, korkusuzca, tereddütsüzce, özlemlerle, şehitliğe özlemlerle, Yaradan'a özlemlerle...

Uğruna binlercesinin aşkla canını feda ettiği bu şehri Conkbayırı'nı gezdikten sonra veda edeceğiz.

Conkbayırı'nda siperleri gördük. Hiç dokunulmamış, şanlı tarihin gerçekliğini, hâlâ da yaşadığını bağırın siperler.

Daha önceden bir şeyleri bildiğin için, okulda anlatılanlardan aklında ne kadar kaldıysa artık, her şeyi ayrıntısına kadar bilmesen de yine de o siperleri görünce, hele ki yalanların hükmettiği dünyada böyle şanlı bir gerçeğe dokununca kalbin daha hızlı çarpıyor, gururlanıyorsun, çok gururlanıyorsun ama bastıramadığın, asla bastıramayacağın bir burukluk da oluyor. Çünkü feda dört harften ibaret değil, ölüm dört harften ibaret değil ya da vatan sadece beş harflik bir kelime değil. Aşksa en saplantılısı, en zarifi, en büyüğü...

Topraksa eğer uğruna can feda edilen İslam'ın göz nuru...

Çanakkale'yi anlatmam uzun sürdü fakat gerçekten daha hatırlayamadığım çok fazla şey var rehberimizin anlattığı. Bu yüzden biraz, benim yüreğime dokunan bazı şeyler anlatacağım.

Düşman asla usulüne göre savaşmamış. Kahpece yaralı askerlerimizin tedavi edildiği çadırları vurmuş ve binlerce askerimiz şehit olmuş vatanını korumak isterken delicesine. Üstelik askerimizin malzemesi yok, silahı yok. Askerimizin psikolojisi bozulmuş durumda; moral sıfır, yiyecek yok içecek yok. Kırk derecenin altında savaşırken askerimiz susuyor, boğazları kuruyor fakat su yok. Çok affedersin su yerine askerimiz kendi idrarını içmek zorunda kalıyordu. Düşman da biliyordu askerimizin iradesini bu şekilde kıramayacaklarını ve bunun üzerine şereften noksan düşman, askerlerimizin gözü önünde Kur'an-ı Kerim'in sayfalarını yaktı, ayaklarıyla ezdiler askerimizin iradesinin kırabilmek için. Askerlerimiz tabii ki çıldırdılar bunu görünce fakat komutanlar yatıştırdı askerlerimizi. Bunun üzerine askerimizin moralini düzeltmek için Çanakkale'ye gidip hiç bu savaş anına şahit olmayan Mehmet Akif ERSOY "Çanakkale Şehitlerine" adlı şiiri yazdı. Bu şiir bastırılıp askerlerimize dağıtıldı. Bu şiiri okuyan askerlerimizin morali yerine geldi. Ne kadar aç, susuz olsa da kahraman Türk askerî daha bir şevkle savaştı ve Çanakkale geçilemedi.

Askerlerimizin bu kuvvetini, gücünü, iradesini gören İngiliz komutan ise şöyle demiş: "İngiliz gururum olmasa gider Türk askerinin alnından öperdim."

Dünya görmezden gelmeye çalışsa da, Rabbimin izniyle Müslümanın, Türk'ün inancı neler neler kanıtladı. Türk yeter ki inansın.

En şanlı tarihi bağrında saklayan Anadolu'nun bir parçası olan Çanakkale'den, bu asil şehirden ayrıldık.

Emin olun eğer burayı ziyaret etmeye fırsat bulamadıysanız kalbinizin en derininde hayat bulan ama daha hiç hissetmediğiniz olan bir duyguyu keşfetmemişsinizdir. Bu çok değişik, çok farklı. Şahit olmamışlığın ukdesi bilmediğiniz. Kalbinize bırakılan kuru bir bilmek, sadece Çanakkale'deki o yumuşak toprağın üzerine bastığınızda bir anda hissettiğiniz utanma duygusunun bir anda hakikate dönüştürdüğü..

Rahmed Pınar OĞUZALP

ÖZLEM

Akıyorsun zaman dur durak bilmeden.

Hasretlik anılar akıp gidiyorlar,

Göçebesin vuslat taht kur coğrafyama.

Çekeyim içime kendimi bilmeden...

Bilmesem ne olur, yıldızlar mı düşer!

Bulutlar mı ağlar şu toprak mı küser!

Bir tek hasretim var bir de aklımda sen.

Sen kal, hayat sana, ölüm bana düşer...

Musa EĞİN

BU KADARIM BEN...

Ben, kendimi tanımayan birisi olarak beni nasıl anlatırım bilmiyorum aslında. Ama işe insanların beni tanıması için gerekli olduğunu düşündüğü bilgilerle başlayabiliriz. Sıcak bir ağustos akşamında Ankara'da doğdum. İlkokulu ve ortaokulu burada devam ettim. Tabii zaman ilerledikçe insanların kendi kurduğu düzenin içinde kaybolduğu hayata kapılmaya başladım ve zamanla kendime, kendi hayatıma yetişmekten vakit ayıramadığımı fark ettim. Belki de bu yüzdendir kendimi tanımıyor oluşum. Saçlarım hayatın düzeni gibi dümdüz ve kahve çekirdeği kadar kahverengidir. Ama insanların beni tanımaları için bunları değil; neleri sevip neleri sevmediğimi, nelerden korktuğumu, nelere katlanabileceğimi bilmeleri gerekir. Çünkü fiziksel özellikler gelip geçicidir ancak düşünceler kalıcıdır sadece şekil değiştirir öğrenilen bilgilerle. Zaten hayattaki en büyük korkum benim olan benliğimi kaybetmektir.

Beni gerçekten tanıyan bilir mesela sevgimi gösteremediğimi ama onları kaybetmemek için her şeyi göze alacağımı, dışarıdan ne kadar soğuk olsam da ısınınca kolay kolay vazgeçemeyeceğimi. Beni gerçekten tanıyan biri yedi tane notanın oluşturduğu melodinin hayatımı sözsüz bile özetlediğinden dolayı müzikten asla vazgeçemeyeceğimi, farklı insanlar tanımak için "Bir lisan bir insan" ilkesine dayanarak dil öğrenmeye çalıştığımı bilir.

İnsanların değil beni bile daha fazla kendime açıklayamadığım o kadar fazla şey var ki şu kısacık hayatta... Kendime bile anlatamadıklarımı nasıl anlatabilirim bilemiyorum size. Basit bir insanım aslında. Kalbime alacağım insan sayısı da bellidir, kapladığı yer de. Bu fani dünyaya sığdıramasam da bütün isteklerimi, hayalleri de yeter bana. Çünkü onları yaşamasam bile hayallerim olmadıkça süslenmez onlar, renk vermez hayatıma.

Yani kısacası buyum ben. Bu kadar hayatıma yapabileceğim her şeyi sığdırmaya çalışıyorum. Olmadığı kadarını hayal dünyama sığdırmaya çalışıyorum. Bu kadarım ben...

Ayşe Miray TÜRKER

UZAKLIK

İliklerine işleyen dondurucu soğuğu hissediyordu. O anda, zihnindeki duvarları aşabilen sadece soğuktu. Bilincine varmadan adımlarını yineliyor, her attığı adım içindeki boşlukta kaybolup gidiyordu. Biri elinden tutmuş, onu bir yere sürüklüyordu. "sen kimsin?" diye sormak geldi içinden ama sesi çıkmadı. Zihni ve bedeni arasındaki bağ kopmuştu sanki. Bakışlarını yerden kaldırdı, nerede olduğunu anlamaya çalıştı ama tüm çabası boşunaydı. Yanından geçtikleri birkaç küçük apartman, daha uzaktan gelen anayoldaki arabaların sesi ona tanıdık gelmiyordu. Sokağın karşısındaki kurumuş ağaçlar, ellerini havaya kaldırmış bir iskeletin parmaklarına benzeyen dallarıyla bir geçmişi anımsattılar, ama o kadar...

Sonrasında gelen kanat çırpma sesleri arasında ve serçelerin o terkedilmiş dallara dans ederek konmalarıyla tekrar kalbinin attığını hissetti, öylece dikildi yolun ortasında. Oraya saplanmış ayrılmıyor, ayaklarının o ağaçların kökleriyle bir bütün olduğunu hayal ediyordu. Yaşamayı için gereken oksijeni, o ağacın olmayan yapraklarından alıyordu. Çok uzaktan, belki metrelerce öteden ona çevrilmiş yüzleri hayal etti ve eline dolanmış olan diğer elin farkına vardı. O an o el bir yıldı, parmaklarına dolanmış, koluna tırmanmaya çalışıyor, ciğerlerine çektiği havayı ondan çalıyordu. Kime ait olduğunu bilmiyor ya da bilmek istemiyordu. İsmi fark eder miydi? Hafızasının ona oynadığı oyunlara rağmen çok emindi: bu anı önceden yaşamıştı, defalarca...

Her seferinde sokak değişiyor, yüzler eriyip birbirine karışıyor ama o tuhaf, beyaz giysi aynı kalıyordu. Onu götüren, olmak istediği yerden uzaklaştıran el; bazen ince uzun, bazen koyu tenli oluyor, bazen de kemikli parmaklar acırtırcasına onunkileri sıkıyordu. Bu defa, beyazlı adam çok uzun boyluydu. Uzansa acaba daldaki serçelerden birini alabilir miydi onun için? Peki, bir serçe onu kollarından tutsa gökyüzüne uçurabilir miydi? Soracaktı ona, belki adımlarını biraz yavaşlatıp dinlerdi onu. Sahiden beyazlı adamların hep acelesi vardı. Nereye yetişmeye çalışıyorlardı? Ya da birinden mi kaçıyorlardı? Belki bu sefer farklıydı. Gözlerini, diktiği uzaktaki görünmez noktadan ayırır ve etrafına bakardı. Her gün pencereden gördüğü kaldırımlara ayak basmanın zorluğunu bilmiyordu, bilemezdi ama.

Eski kaldırım...

Küçük pencere...

Yabancı gelen sokak...

Kafasında tek bir fotoğraf karesi beliriyor. Bembeyaz bir oda. Üzerine kar yağmış, ardından güneş açtığında parlayan renk gözlerini yakıyor. Pencerenin hemen yanında sade bir yatak duruyor. Çarşafı kusursuzca örtülmüş, yastıkları kabartılmış. Karşıdaki duvarda bir tablo asılı; eski bir vazoda, dalları birbirine dolanan bir lavanta demeti, ışığın vurmasıyla renkler birbirine karışıyor. Temizlik kokusuna karışmış hafif bir çiçek kokusu burnuna geliyor. İki boyutlu fotoğrafın içinden geçiyor ve aralıyor pencereyi: Birkaç küçük apartman, uzakta anayol ve gürültücü, homurdanan arabalar aynı. İskelete benzeyen ağaçlar, taşları arasından filizlenen yabancı otlarla kaldırımlar aynı. Az önce yanından geçtiği her şey, bir anda tanıdık gelmeye başlıyor. Aydınlanmaya başlayan zihni, ona ihanet etmekten vazgeçen hafızası, bu sefer ona başka bir şey sunuyor.

Uzun demirler...

Geniş camlı kapı...

Ve insanı çıldırtmak istercesine beyaz olan bina...

Bir an ilaçlarını almamış olmayı diliyor. Gördüklerini anlamlandırmaya başladıkça vücudunu bir korku sarıyor, rüzgâr ona daha da soğuk gelmeye başlıyor. Binanın içi beyaz adamlar ve kadınlarla dolu. Hepsi ona gülümseyerek gözlerini dikmiş bakıyorlar, avının ölmesini bekleyen akbabalar hepsi. Üç dört tane beyazlı adam kapının önünde durmuş, ağızlarının suyu akarak izliyor onu. Gözlerini yanındakine çevirdiğinde onun da şeytani bir gülümsemeyle baktığı yerin orası olduğunu fark ediyor. Odasında bekleyen soğuk yüzlü, beyazlı kadını ise görmese de sezebiliyor; sakın bir dille konuşacak, ona korkmaması gerektiğini, buranın onun evi olduğunu söyleyecek. Yine içmesi için küçük beyaz şeyler verecek eline.

“Hayır” diye bağırarak istiyor, “ben buraya ait değilim!”

Evini hatırlamıyor, kim olduğunu hatırlamıyor, buraya nasıl geldiğini hatırlamıyor, aklındakiler birkaç çocukluk hatırası, bir de şuan hapisaneye götürülmekte olduğunu çok iyi biliyor. Elini çekip kurtarmaya çalıştıkça yılan daha çok sarılıyor. Sert pullu gövdesi derisini yüzüyor. Ayakları yerde sürüklenedikçe dizleri güçsüz düşüyor. Kapıya yaklaştıkça kendinden uzaklaştığını hissediyor. Zorlanarak ve soğuktan uyuşmuş ayaklarıyla attığı her adım, ruhunu alıp daha uzaklara taşıyor.

Kapıdan geçiyor ve merdivenleri tırmanıyorlar. Çırpınışların fayda etmeyeceğini biliyor, kaçsa da tekrar bulup buraya getireceklerini... Donuk bakışları mermere dönüşüyor ve onları kapattığında, bedeninin geri kalanını da bir heykeltıraşın yarım bıraktığı, atölyesinin derinliklerinde unuttuğu eserine benzetiyor. Fotoğrafın içinden geçemiyor, geçmeyi her şeyden çok istiyor ama sıkışıp kalıyor.

Tertemiz bir çarşaf...

Köşedeki yatak...

Aralanmış pencere...

Birkaç adım atıyor içeriye. Hissettiği ürperti kapının arkasından kapandığını hissettiriyor. Artık bir heykel bile değil, fotoğrafın üzerine karalanmış bir “şey” sadece. Pencereye yaklaşır izliyor yansımasını; yüzünde derin kırışıklar aşağıya doğru akıyor, saçları artık nefret ettiği o rengi her telinde taşıyor, incelmış teninin altında solmuş damarları belli oluyor. Yorgun, çok yorgun hissediyor. Bedenindeki her bir hücre, yaşını anımsıyor. Onlarca sene tüm ağırlığıyla üzerine çöküyor. Kalan azıcık zamanını huzurevi denen bu beyaz bina da, sahte gülümsemelerin ardındaki beyazlı bakıcılarla geçirmek istemiyor.

Pencereyi açıp ellerini demir parmaklığa dayıyor ve artık ona çok uzak gelen sokağa bakıyor. Kaldırımında attığı her adımı beynini delercesine hatırlıyor ama ne önemi var? Az sonra o da diğerleriyle birlikte kaybolup gidecek... Bacakları kısıp inceliyor, ayakları pençelere dönüşüyor. Omurgası eğilip büküldükçe omuzları genişliyor, tüm bedeni tüylerle kaplanıyor ve daha da küçülüyor. Hızla çırpıyor kanatlarını, giderek daha hızlı ve daha hızlı. Hızla çarpan küçük kalbi ait olduğu yeri buluyor, diğer serçelerin arasına karışıyor.

Beyza ARSLAN

Önce Anlamak İstiyorum

İnsanın kendini tanıtmak istediği gibi tanıtabilmesini büyük bir başarı olarak görüyorum. Zaman zaman kendimizi karşı tarafa iyi anlatamadığımız için birçok sorun yaşarız. Bazen bunun sebebi karşı tarafın bizi anlamak istememesi olsa da çoğu zaman kafamızda dolanıp duran düşünceleri toparlayıp kelimelerle şekillendiremediğimiz için problem yaşarız. Beni tanıyabilmeniz için seçtiğim kelimelerin size uzak olmamasını umarak başlıyorum.

Sonbaharın bitmesine kısa bir zaman kala Ankara'da doğdum. Sanırım sonbaharda doğmam en sevdiğim mevsimin sonbahar olmasına sunduğum bir bahane. Ayrıca ne kadar sadece tek bir rengi favori olarak seçmenin doğru olmadığını düşünsem de sorulursa yeşil cevabını veririm. Günün en sevdiğim zamanları sabahın erken saatleridir fakat okul olduğu için erken uyanmak zorunda olduğum günleri hariç tutuyorum. Dostlarımı söylemezsem olmaz çünkü onlar hayatımın en değerli bölümlerinden birini oluşturuyorlar. Yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğum zamanlarım da var fakat dostlarımla sohbet etmek, eğlenmek kısacası vakit geçirmek kendimi iyi hissettiren sebeplerin başında gelir.

Her gece uyumadan önce kurduğum hayallerimi gerçekleştirmek için önüme çıkan engellere sabredebilmek beni gerçekten zorluyor. Sadece önüme çıkan engellere değil kendini çok yukarıda gören ve diğerlerini umursamayan insanlara sabredebilmek de beni yoruyor. Kısacası her ne olursa olsun düşmememiz ve vazgeçmememiz gerektiğini özümsemem gerekiyor.

Tanımanın anlamakla başladığını duymuştum. Beni tanımadan önce anlamanızı isterim.

Azra MUSAOĞULLARI

Aşk Meselesi

Bir aşk meselesi
Susamışlığın habercisi
Hasret, sevdaya
Ve aşka
Unutmuşluğum acı
Vazgeçiş yabancı mı?
Yeni bir sevda
Yahut yeniden
Emin ve kırık gönül
Adımları ve atışları
Belirsiz ve sonlu yol
Yolun sonu ölüm
Başı aşk
Bu benim meselem
Benim hikâyem

Mecnun, rahat nefes al
Leyla, sen özgürsün!
Kuş gibi uç ve
Hayallere dal!
Gözyaşı koca çınar
Altında gölgelendi
Hak eden aşıklar
Çınar şahit ve mutlu
Yaprakları aşk müjdesi
Bu bir aşk meselesi
Çöller özledi mecnunu
Mecnun geride ötede
Savaş içinde
Kılıcı iman

Düşmanı nefes
En büyük savaşta
Kesildi nefes
Tek konuşan sözler
Özlemi özler ve
gider
Uçurumda bekler
Bu bir aşk meselesi
Zaman merhem
Susmak zehir
Ve aşk
Panzehir.
Melike ÇANAK

Özledim

Özledim eski günleri
Sıcacık tebessümleri mesela
Kapının gürültüyle çalmasını
Ve o içten 'Günaydın'ı.

Özledim kahvaltı sofralarını
Fark edilmeden uzayan sohbetleri
Okula yetişme telaşıyla koşan çocukları
Dolmuş beklerken geçen o eşsiz konuşmaları.

Gözlerim artık arar oldu neşeyi
Bekliyorum kapının yeniden çalmasını
Özlediğim o eski mahalle maçlarını
Bekliyorum o eski neşeli dünyayı.
Sanem Nur ÇERKEŞ

40 Tam

Canan Tan

1951 yılında Ankara'da dünyaya gelen Canan Tan, Ankara üniversitesi Eczacılık Fakültesi mezunudur. Okurlarının "Eczacı iken nasıl edebiyatçı oldunuz?" sorusuyla sıkça karşılaşan ünlü yazar, bir röportajında bu sorunun asıl "Edebiyatçı iken nasıl eczacı oldunuz?" şeklinde olması gerektiğini ve yazarlık hayatının mesleğinden çok önce başladığını söylemiştir. Mesleğinin "Eroinle Dans" ve En Son Yürekler Ölür" eserlerini vermesinde oldukça etkili olduğunu söylemiş ve eczacı olduktan sonra evlilik dünyasına adım atmıştır. Diyarbakır'a yerleşmesiyle 2003 senesinde kendisi için milat sayılabilecek ilk romanı olan Piraye'yi yazmasında büyük katkı sağlamıştır.

Bir söyleşide elle tutulur tek atılımının "Oğlum" öyküsü olduğunu ve Hürriyet Gazetesi'nin senaryo yarışmasında birinci olup fotoroman olarak çekildiğini söylemiştir. Hayatında çeşitli kategorilerde eser vermiş olan ünlü yazar Canan Tan; 1996'da Aziz Nesin'in birinci ölüm yıl dönümünde, İnkılap Kitabevi'nin düzenlediği mizah öyküleri yarışmasına katılmış ve "İster Mor, İster Mavi" adlı ilk kitabı yüzlerce eser arasından birinci olarak basılmaya layık görülmüştür. Ardından Rıfat Ilgaz Gülmece Öykü Yarışması birinciliğiyle mizahçılığı tescilleyen Canan Tan, yazarlık hayatına yanlış yoldan giderek başladığını ve asıl çizgisinin öykücülük/romancılık olduğunu söylemiştir.

"Çikolata Kaplı Hüzünler" kitabıyla ilk öykü romanını vermiş ve kararlılıkla devamını getirmiştir. Mimoza dergisinde Çuvaldız, Kazete adlı kadın dergisinde "Kazete-Mazete" adlı köşelerde yazılar yazmıştır. Türkiye'nin en büyük ve en eski yerel gazetesi Yeni Asır'da haftanın üç günü köşe yazarlığı yaptığını ve 2004 yılında aldığı ödül ile bu kategoriyi de noktaladığını söylemiştir.

Aşkın Sanal Halleri, Söylenmemiş Şarkılar, Yüreğim Seni Çok Sevdi, İssiz Erkekler Korosu gibi mizahtan çocuk edebiyatına, öyküden romana uzanan geniş yelpazesindeki çoksellğe gücü yettiğince sürdürme kararlılığında olduğunu söyleyen ünlü yazar, artık yarışmalara katılımında bulunmayacağını ve mühim olanın okurlarının sevgisi olduğunu belirtmiştir.

Hazel ÇELİKTAŞ

BENİM HİKÂYEM

Yarım hikâyelerim var benim,
Baştan yazamadığım.
Konuşamayan cümlelerim var benim,
Kâğıtlara yazamadığım.
Sessiz kelimelerim var benim,
Sonunu getiremediğim.
Tükenmeyen umutlarım var benim,
Kendimi bulamadığım.
Yarım hikâyelerim var benim,
Baştan yazamadığım.

Betül Sıla DURGUT

42 İzle

11.22.63

11.22.63, 2016'da sekiz bölümlük mini dizi olarak yayımlanmıştır. Stephen King'in yine aynı adı taşıyan romanından uyarlanmıştır. Yönetmenliğini J.J. Abrams (Lost ve Fringe gibi harika dizilere yönetmenlik yapmıştır.) , Bridget Carpenter ve Bryan Burk yapmıştır. Dizinin başrollerini ise Freaks and Geeks ve Örümcek Adam gibi dizi/filmlerden aklımıza kazınmış James Franco ve Sarah Gadon yapmıştır.

Dizinin konusuna geçmeden birkaç detaya değinmek isterim. Dizi bir mini diziyeye göre oldukça beklenenin üstünde olsa da

bana göre her romandan uygulanan yapımın başına geldiği gibi belli bir noktadan sonra işleri hızlandırmak istercesine olay akışı gereğinden fazla hızlanıyor. Seyirci bir olayı sindiremeden bir diğer olaya atlanıyor. Ama dizide gördüğümüz mekan olsun, oyuncuların kostümleri olsun gerçekten diziyeye farklı bir tat katıyor. Dizinin konusu ise İngilizce öğretmeni olan Jake Epping'in bir lokantanın arkasında bulunan geçmişe gidilmesini sağlayan portalı öğrenmesiyle başlıyor. Lokantanın sahibi ona portalın geçmişe açıldığını ve John F. Kennedy'nin suikastını engellemek istediğini ama artık bunun için çok yaşlı olduğunu bu yüzden bunu Jake'in yapması gerektiğini söyler. Ama tabii ki her şey güllük gülistanlık gitmez. Ayrıca portal, suikast gününe değil üç yıl öncesi olan 1960 yılına açılmaktadır. Jake, bu üç yıl boyunca geçmişte yaşayıp suikast gününe hazırlanmak zorundadır. Hemen başarılı olmayan karakterimiz bir denemesinde ise Sadie adında bir kadına aşık olur.

Jake, suikastı engeller. Fakat yine bir sorun vardır ki portal her girdiğinde kendini sınırlamaktadır. Günümüzde ise düşünülenin aksine John F. Kennedy'nin suikastını engellemek Amerika'yı daha iyi bir hale getirmek yerine yıkıma ve savaşa yol açmıştır. Karakterimiz bunu görür ve portala girmesi gerektiğini anlar ama bu ona ucuza patlamayacaktır. Hayatının aşkı olan kadın onu artık tanınmayacak ve üç yıl boyunca yaşanan hiçbir şeyi hatırlamayacaktır. Jake bunu bilmesine rağmen kendi acısına göz yumar ve diğer insanların mutlu bir yaşam sürebilmesi için son bir kez daha portala girer. Sadie onu hatırlamazken onun aşkı asla bitmez belki de. Ama diğer insanların mutluluğunu kendi mutluluğuna tercih eder.

Bu diziden de görebildiğimiz üzere bazen doğru kararlar bize çok ağıra patlayabilir ama bu sebepler bizi durdurmalı ve doğru kararı vermemiz gerekir

Esra ÖNEL

VATAN

Vatan neydi?

Vatan annendi, babandı.

Senin bağırdı vatan.

Dön de bak şu bağına,

Neler oluyor.

Hey genç! Bu vatan senin, benim.

Vur mührü,

Kapa kapıyı,

Girmesin kalleşler,

Yüreği kararmışlar.

Vatan ancak kanla yoğrulduğunda,

Vatan olur.

Bir annenin oğlu için,

Akan gözyaşları gibi,

Öyle çaresiz,

Öyle yaşanmamış,

Öyle bitkin bir haldeyim.

Ellerimden kayıyor sanki,

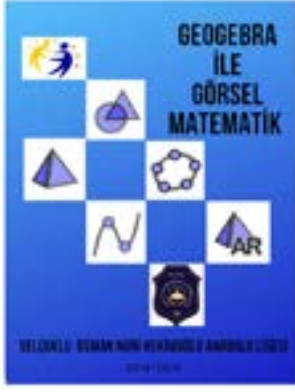
Bu kayan şey neydi?

Neden bu kadar acıtıyordu içimi?

Oydu, benimdi evet. vatanımdı.

Tut! Bırakma!

Rabia Sultan YAĞCI

“Geogebra ile Görsel Matematik” etwinning projesi ile geogebra ve web 2 araçları kullanılarak matematik ve geometri konularını görsel, etkileyici, keyifli ve kolay öğrenebilen bir hale getirmek, grafik çizimlerinin öğretimi ile dersi eğlenceli hale getirerek araştırma ve uygulamayı yaygınlaştırmak, öğrencilerin akademik gelişimlerine de katkı sağlayarak bu derslerde başarıyı artırmak ve öğrencilerde matematik ve geometri konularına karşı olumlu tutum geliştirmek hedeflenmektedir. Öğrencilerimiz arasındaki deneyimlerin alışverişi; matematiksel bilgilerini, iletişim, dijital ve dil becerilerini geliştirecek ve kalıcı hale getirecektir.

2018-2019 Eğitim-Öğretim yılında faaliyet gösterecek bu projenin amacı; okulumuz öğrencilerine 21. yüzyıl becerileri kazandırırken, geometri ve matematik sevgisini geliştirmek ve öğrencilerimizin öğrenmelerine farklı şekillerde ulaşabilmesini sağlamak, öğrencilerimizi araştırma, uygulama konusunda teşvik etmek ve meraklarını uyandırmak, bilgilerinin pratik hayatta nasıl kullanılacağını öğretmektir.

GEOGEBRA NEDİR?

GeoGebra, eğitimin tüm seviyeleri için geometri, cebir, hesap tabloları, grafik, istatistik ve calculus'ü kullanımı kolay bir pakette birleştiren dinamik bir matematik yazılımıdır. (<https://www.geogebra.org>)

The screenshot shows the GeoGebra website interface. At the top, there is a search bar and a 'GİRİŞ YAP' button. The main content area is titled 'GeoGebra Matematik Uygulamaları' and includes a sub-header 'Grafik, geometri, 3D ve daha fazlası için ücretsiz çevrim içi matematik araçlarımızı edinin!' and two buttons: 'GRAFİKLEMEYE BAŞLA' and 'DERS KAYNAKLARI'. Below this, there are three columns of application categories: 'Yeni Matematik Uygulamaları' (listing Grafik Hesap Makinesi, Geometri, 3D Grafik, and Artırılmış Gerçeklik), 'Klasik Uygulamalar' (listing GeoGebra Klasik, Hesap Çizelgesi Görünümü, Klasik, and CAS), and 'Çevrimdışı Uygulamalar' (listing App Store, Google Play, Microsoft Store, and Uygulama İndirmeleri). The left sidebar contains navigation options like 'Ana Sayfa', 'Haber Akışı', 'Kaynaklar', 'Profil', 'İnsan', 'Gruplar', and 'Uygulama İndirmeleri'. The footer includes contact information and social media links.

NİÇİN GEOGEBRA?

Grafik hesap makinesiyle karşılaştırıldığında kullanımı daha kolay bir yazılımdır. Öğrencilerin matematik projelerini, çoklu temsilleri, deneyim ve keşfederek öğrenme yoluyla desteklemektedir. GeoGebra öğrencilere daha anlamlı bir matematiksel öğrenme kazanmalarına yardım etmek için tasarlanmıştır. Öğrenciler nesnelerin yerini değiştirerek veya sürgüyü kullanarak değişiklikleri istedikleri yönde yaparlar. Bağımsız nesnelere hareket ettirdiklerinde bağımlı nesnelere nasıl etkilendiğini gözleyebilirler. Dinamik ortamda elde edilen bu kazanımlar öğrencilerin problem çözmelerine fırsat sunmaktadır. GeoGebra işbirlikli öğrenmede iyi fırsatlar sunmaktadır. GeoGebra, öğretmenlere teknolojiyi sınıfta kullanabilme ve matematiği etkileşimli ortamlara taşıma gibi olanakları da sunmaktadır. (Kutluca ve Zengin, 2011).

Projemiz, okulumuzla birlikte ülkemizden 15 okul, 6 yabancı ülke okulu olmak üzere 21 okul ortaklığı ile yürütülmektedir. 21 öğretmenin eğitimliğinde toplam 151 öğrencimiz çalışmalarımıza etkin olarak katılmaktadır.

“Geogebra ile Görsel Matematik” projemizin çalışma planı şu şekildedir.

EYLÜL: Tanışma ve okul tanıtımı, okul çalışma gruplarının oluşturulması ve tanıtılması, “Ben Neredeyim?” etkinliği ile proje haritasının oluşturulması, okullarda proje tanıtım panolarının hazırlanması, öğrenci takımlarının oluşturulması.

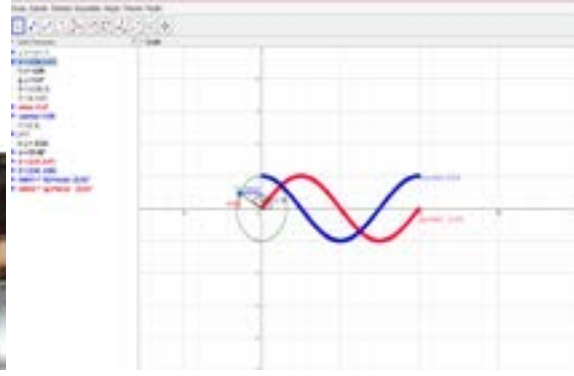
EKİM: Logo çalışması, ortaklar arası logo yarışması, poster çalışması, ortaklar arası poster yarışması, geogebra ve projemiz hakkında ön anket yapılması.

<https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSc5ckELG0TOqxtXN5MfGPGcP23MAoYSrsoGkwzn-1cob7BKugw/viewform>

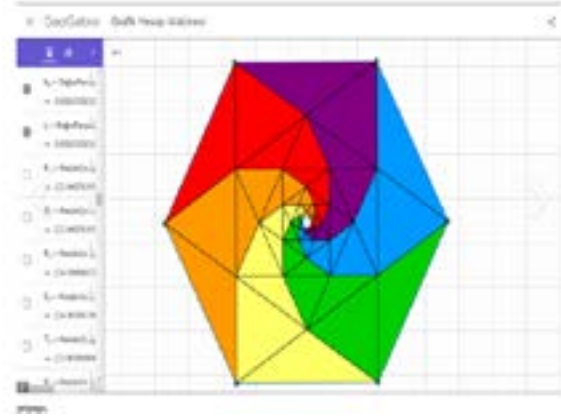
Oylamaya katılan logolar Oylamaya katılan posterler

KASIM: Fleksagon oyuncacı hakkında araştırma ve uygulama yapma, $f(x)=\sin(x)$ ve $f(x)=\cos(x)$ grafiklerini geogebra ile çizdirme ve özelliklerini öğrenme, matematiksel terimler kullanılarak puzzle yapma, ayın geometri sorusu (Geogebra kullanarak cosinüs teoremini ispatlama)

ARALIK: Üçgenin iç açılar toplamı neden 180°dir? geogebra ile ispatlama, geogebra kullanarak eşitsizlik ve denklemlerin çözüm kümelerini bulma, aynı alana sahip dikdörtgenler oluşturma, spidron hakkında bilgi toplama ve uygulama yapma, ayın geometri sorusu (Geogebra kullanarak pisagor teoremini ispatlama)

OCAK: Rogo bulmacası, geogebra yardımı ile yansıma ve simetri kullanarak fraktallar oluşturma, bir çarpanlarına ayırma sorusunu geogebra kullanarak çözmeye, proje takvimimizi (2019 takvimi) birlikte oluşturalım, ayın geometri sorusu (Geogebra kullanarak simedyan ve özellikleri)

ÇARPANLARINA AYIRMA

1) GEOGEBRA uygulamasında CAS modülünü seçiniz.

<http://www.geogebra.org/m/11111111>

2) Çarpıma eşitlenmiş indirgenmiş matematiksel ifadeyi yazarak x^2-4 ifadesini seçiniz.

UYGULAMA:

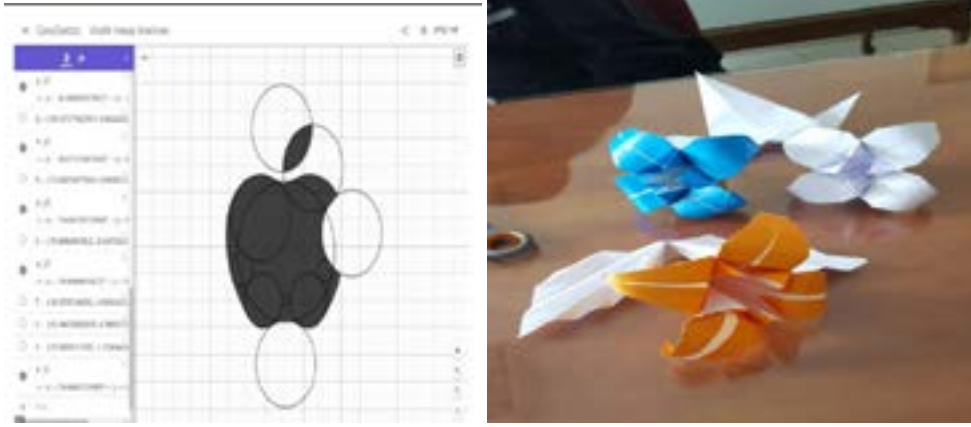
1) GEOGEBRA uygulamasında CAS modülünü seçiniz.

2) Açık bir sayfa ilk satır $(x-4)$ yazarak x^2-4 ifadesinin çarpanları: _____

3) İkinci satır (x^2-3x+2) yazarak x^2-3x+2 ifadesinin çarpanları: _____

4) Üçüncü satır $(x^2-1)(x^2-3x+2)$ yazarak $(x^2-1)(x^2-3x+2)$ ifadesinin çarpanları: _____

ŞUBAT: Geometrik tasarımlar ve origami hazırlama, görev tasarımı

MART: El kaldırmadan çizilebilen geometrik şekiller, Hanoi kuleleri, Matematik tarihçesi, Pisagor ile ilgili tiyatro metni hazırlama, satranç, atom modelleri ve geogebra, "Pİ DAY"

NİSAN: İlimizdeki kültürel miras kategorisinde olan yapıların Geogebra kullanılarak tasarımını yapma.

MAYIS: Son anket

HAZİRAN: Proje sergisi

Çalışmalarımızı daha detaylı incelemek isterseniz

<https://geogebrawithmathematics.weebly.com> https://padlet.com/onhal_ge/l7bk3oy0j80g adreslerinden ulaşabilirsiniz.

Gülten ERTEKİN

Uzm. Matematik Öğretmeni/ Proje Danışman Öğrt.

Kaynakça

1. Kutluca, T. Ve Zengin, Y., (2011). Matematik öğretiminde geogebra kullanımı hakkında öğrenci görüşlerinin değerlendirilmesi. Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi, 17 ; 160-172

48 P.DR. ACİL SERVİSİ

Dergimizin bu sayısında sizleri birisi ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi bir psikiyatrist. **Alfred ADLER**. Bireysel Psikoloji kuramının öncüsü.

Kişilik gelişimi ile ilgili öyle bir teorisi var ki bunları sizlerle paylaşmanın hem eğlenceli hem de düşündürücü olacağına inanıyorum.

Doğum sırasının kişilik gelişimine etkisi olabileceğini hiç düşündünüz mü? Aynı ailede yetişen, aynı anne babaya sahip çocukların kişilik özelliklerinin farklı olmasının sosyal çevre bağlamında doğum sırasından kaynaklanabileceği teorisi hakkında ne düşünürdünüz? Alfred ADLER doğum sırası ile ilgili kesin ve katı sınırları olmayan, bireyin doğum sırasından çok aile içerisindeki konumuna önem veren bu teoriyi oluşturması insanların bazı davranışlarının altındaki nedenleri anlamamıza katkı sağlamıştır.

Haydi şimdi Alfred ADLER'in bu teorisinin detaylarını inceleyelim. 😊

<p>İLK ÇOCUK</p> 	<p>Genellikle ilk çocuk ebeveynlerin yeni doğan çocukları için kendilerini ona adanması nedeniyle bölünmemiş ilgi ve sevgiyi alır. Bu olay çocuğun durumunu ve dünyayı algılayışını etkiler. İkinci çocuğun doğması ile ilk çocuk "tahtını yitirmiş kral" unvanını alır. Kardeşi artık rakiptir ve anne babasını tekrar kazanmak için mücadele edecek ve bu sonuçsuz kalacaktır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Bu nedenle ilk çocuk kendini aileden soyutlamaya yönelir, bağımsız olarak ayakta kalmaya çalışır. İlk çocuk daha sonraki yaşamında tutucu, güç yönelimli ve liderliğe yatkın bir kişiliğe sahip olacaktır.</p>
<p>İKİNCİ ÇOCUK</p> 	<p>İkinci çocuk doğduğu andan beri anne babasının sevgisini en büyük çocukla paylaşır. Bu nedenle ikinci çocukta sosyallik duygusu ön plandadır. İkinci çocuk ilk çocukla sürekli rekabet içerisinde olduğu için çok daha hızlı bir şekilde gelişim gösterir. Erken yürüyebilir, erken konuşabilir. Sürekli rakibini geçmek için uğraşan ikinci çocuk bu durum nedeni ile gelecekte yarışmacı ve hırslı olma eğiliminde bulunacaktır. Yaşam tarzının diğer kardeşinden daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışacaktır. İkinci çocuk başarı eğilimli olarak gerçekçi olmayan hedeflere yönelirse sonucunda başarısızlığa uğrama ihtimali artacaktır.</p>
<p>EN KÜÇÜK ÇOCUK</p> 	<p>En küçük çocuğun durumu birçok yönden kendine özgüdür. En küçük çocuk dışındaki çocukların her birinin peşine takılmış bir başka çocuk vardır fakat en küçük çocuk için böyle bir durum söz konusu değildir. En büyük çocuğun tahtını yitirme olayını yaşamayacağı ve sadece anne baba değil tüm aile üyelerinin ilgi ve sevgisine sahip olacağı söylenebilir. Bu nedenle şımartılıp nazlı yetiştirilir. En küçük çocuk kendisinden önceki büyük, güçlü kardeşleri ile yarışmak zorunda olduğu için bağımsızlık eksikliği ve güçlü yetersizlik duyguları taşır. Bu sayısız rekabet ortamını aşmak için olağanüstü denilecek kadar gelişir, kardeşlerini geride bırakır. Bunun sonucunda en küçük çocuk genelde ailede en hızlı yüzücü, en iyi müzisyen, en yetenekli sanatçı ya da en hırslı birey olur. Ancak fazla şımartılma ve nazlı yetiştirilme sonucunda aile içerisinde en sorunlu çocuklar en küçük çocuklar olur.</p>
<p>TEK ÇOCUK</p> 	<p>Tek çocuk anne tarafından şımartılmaya yatkınlık nedeni ile babayla rekabet içerisinde bulunur. Yarışacak ne kız kardeş ne de erkek kardeş olmaması nedeni ile babayı rakip belirler. Annenin tek evladını kaybedeceği korkusu; tek çocuğa karşı aşırı koruyucu kollayıcı tavır sergilemesine sebep olur. Bu durum tek çocuğun bağımlı ve ben-merkezci kişilik geliştirmesine neden olabilir. Her zaman merkezde olduğunu bilen çocuk akranları ile sorunlar yaşamaya daha açıktır.</p>

PEKİ YA SİZ HANGİ ÇOCUKSUNUZ ? 😊

Merve MENKET

HOCALARIMIZA SORDUK

Geçmişten bir telefon gelse
ne söylemek isterdiniz?

- İbrahim DİNÇER:** (İlk cevaplamak istemedi ama ısrar edince) Selam söyledim. :)
- Yusuf KISA:** (Uzun süre düşündükten sonra) Yaz! Mazimizdeki güzelliklere selam olsun...
- Selma TERZİ:** Niye Geçtin ?
- Nuray Arslan:** (Hafif bir gülümsemeyle) Hoşgeldin! Özlettin kendini geri dön.
- Musa AVCI:** (Aklından geçenleri yavaş yavaş söylemeye başladı) Hayatımdaki güzellikleri tekrar yaşamak için bütün olumsuzlukların silinmesini istedim.
- Kazım PULLU:** (Gülerek) Geçmişimi karıştırma!..
- Mustafa ÖZÇAT:** Yine zor kelimelerden demi? (Hayır diyince) Yaptıklarımın pişman değilim.
- Mehmet TURHAN:** Bana sormasanız dedikten sonra biraz ısrarımız sonucu şunları söyledi: Tekrar geçmişe dönmek istedim o günler güzeldi...
- Nazan YILMAZER:** Şimdi bana kaybettiğim yılları geri verseler...
- Tarık KORKMAZ:** Acelem var, çabuk sor! (Gülerek) Niye arıyorsun?

Ulan gerizekaldılar ♥

Bunlar celik kasa, bir sey olmaz (akilli tahta için)

Ulan kus beyinsizler

Kızlar, kulaklarınızı tıkayın...

Hayırlı cumdalar gençler..

-Özgür-

Sene sonu da biyoloji konuşmaya başlarız sizle ♥

Bunu bilecek siziz!

Anladınız mı çocuklar?

Ben sizi adam edim

Tamam, bak buraya!

Sizi çil yavrusu gibi dağıttım!

-Serife hoca-

-Zümra-

-Ufuk Hoca-

Kahvaltı önemli

Peekii...

İsteyen bunu ans'ye alsın

Bize bir senaryo lazım

Bir f fonksiyonu

Bize bir tanım lazım

Anne-bebek ilişkisi

Evet, sen ne düşünüyorsun bu konuda?

En son nerede kaldığımızı kim hatırlatmak ister?

HABERLER

2. Yıl 12. Sayı | Mart 2019

ONHAL ÜNİVERSİTE MUHABBET DEMİ OKUMALARI İLK BULUŞMASINI GERÇEKLEŞTİRDİ

ONHAL bünyesinde dört yıldır varlığını sürdüren Muhabbet Demi Topluluğu yaptığı etkinliklere bir yenisini daha ekledi. İstanbul, Ankara, İzmir, Konya, Eskişehir, Kütahya, Erzincan, Afyonkarahisar illerindeki üniversitelerde okuyan ONHAL mezunu öğrencilerimize yönelik okuma halkaları oluşturuldu. ONHAL kültürünün oluşmasına dönük önemli bir adım olarak düşünülen MUHABBET DEMİ OKUMA HALKALARININ ilki 28 ocak pazartesi günü Camlı Köşk Kafem'de gerçekleştirildi. Etkinliğimize okul müdürümüz Şaban YAVUZ, müdür yardımcımız Ümüt SARIALTIN, Türk dili ve edebiyatı öğretmenlerimiz Musa AVCI, Yahya YILDIZ ve Onhal'den mezun olan üniversiteli öğrencilerimiz katıldı. Samimî bir ortamda gerçekleştirilen oturumda Ali AYÇIL'in "Yenilgiden Dönerken" isimli eseri müzakere edildi.

Muhabbet Demi manifestosu şu şekildedir:

- Muhabbet Demi; gruplar oluşturularak gençlerin ilmi, fikri, şahsi ve sosyal donanımlarını geliştirmeyi amaçlayan kitap/metin tahlillerinin yapıldığı kitap okuma gruplarıdır.
- Topluluğun amacı; donanım sahibi, dinamik, okuyan bir nesil inşasıdır.
- Toplulukta, çeşitli yazarların kitapları, kitaplarından bölümler veya kısa metinler tahlil edilecektir.
- Topluluk, haftalık veya iki haftada bir olmak üzere belirlenen bir yerde toplanacaktır.
- Bir moderatör eşliğinde metin veya kitap okunacak, ardından grup üyelerinin fikirleri alınacaktır. Daha sonra bu fikirler üzerinden en iyi olana ulaşılmaya çalışılacaktır. Neticede her bir toplantı fikri bir olgunluk ile sonuçlanacaktır.
- Her bir Muhabbet Demi topluluğu 3-10 kişiden oluşacaktır.
- Aynı grupta bulunan üyelerin yaşları birbirine olabildiğince yakın seçilecektir.
- Üyelerin seçilmesinde kriter, ciddiyet ve olgunluk olacaktır. İsteyen moderatörler, gruba yeterli gördüğü, yukarıdaki kriterlere uyan kişileri çağırabilecektir.
- Tüm Muhabbet Demi grupları senede bir veya iki kez toplanacak ve çeşitli istişarelerde, fikir alışverişlerinde bulunacaktır.

MUHABBET DEMİ BÜYÜYOR

Okulumuzda düzenlenen okuma halkalarına bir yenisi eklendi.

Okulumuz edebiyat öğretmenlerinden olan İbrahim Dinçer'in öncülüğünü yaptığı 11. Sınıflar ile düzenlenen okuma halkası Muhabbet Demi'nin devamı niteliğinde olup Muhabbet Demi'nin büyümesine yardımcı oluyor. Bu etkinlikte belirli aralıklarla toplanan öğrenciler kitap hakkında uzun uzadıya sohbet ediyor görüşlerini bildiriyorlar. Okunan kitapların "7 Güzel Adam" kitaplığından seçilmesi ise etkinlikten ne kadar verim alabileceğimizin sinyalini veriyor

ONHAL KONYA'YI TEMSİL EDECEK

Gençlik ve Spor Bakanlığı Gençlik Hizmetleri Genel Müdürlüğünün düzenlemiş olduğu Gençler Arası Tiyatro Yarışmasının ilk etabı 20.02.2019 çarşamba günü saat 14.00'te Selçuklu Gençlik Merkezinde yapıldı.

Altı okulun katıldığı yarışmanın finalinde Erbil Kuru Anadolu Lisesi ile Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi kıyasıya mücadele etti. Heyecanın zirveye ulaştığı temsillerde "BEN ANADOLUYUM" adlı oyunuyla ONHAL tiyatro ekibi birinci olarak Bölge yarışmasında Konya'yı temsil etme hakkı kazandı. Dumlupınar Gençlik Merkezi Tiyatro Salonundaki yarışmanın ardından düzenlenen törende öğrencilere başarı belgesi verildi.

Törende söz alan Gençlik Merkezi Müdürü Kasım Yazıcı "Gençlerimizin böylesine önemli bir etkinlikte yer almaları bizleri mutlu ediyor." dedi ve ardından tiyatronun insana insanı insanla anlatma sanatı olduğunu hatırlatarak kendisinin de geçmişte tiyatrodaki rol aldığını ve yönetmenlik yaptığını belirtti. Ödül töreni toplu fotoğraf çekimiyle sona erdi.

İl birinciliğinin ardından görüşlerini aldığımız Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi Müdürü Şaban YAVUZ ise şunları söyledi. " Bugün haklı bir gurur yaşıyoruz. Öncelikle bize bu güzellikleri yaşatan öğrencilerimizi kutluyorum. Çok çalıştılar ve karşılığını birinci olarak aldılar. Hiçbir başarının tesadüf olmadığını bir kez daha bizlere gösterdiler. Bu arada öğrencilerimizin yarışmaya hazırlık sürecinde her türlü desteği bize sağlayan YKSM'ye de ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Öğrencilerimizin bölge yarışmasında Konya'mızı başarıyla temsil edeceklerine yürekten inanıyorum."

MATEMATİĞE BAKIŞ AÇINIZ DEĞİŞECEK

“**GEOGEBRA İLE GÖRSEL MATEMATİK**” projesiyle yıllardır alışlagelmiş matematik algısını değiştirmeyi amaçlayan öğrencilerimiz 20/02/2019 Çarşamba günü “ Soyuttan Somuta Matematik Bunun Neresinde?” adını verdikleri sergide stant düzenlediler.

Geogebra yazılımıyla uygulamalar yaparak proje çalışmalarımız hakkında arkadaşlarına, öğretmenlerimize ve misafirlerimize bilgi veren proje yütücüsü öğrencilerimizin tatlı heyecanı görülmeye değerdi. Standımızı ziyaret eden Milli Eğitim Bakan Danışmanı Prof. Dr. Mustafa YAVUZ, Milli Eğitim Müdürleri, Şube Müdürleri ve Okul Müdürlerinin ziyaret ettiği standımız yoğun ilgi gördü.

Standımızda Fleksagon, Spidron, Rogo bulmacası etkinliklerimiz ziyaretçilerin dikkatini çekerken uygulama bölümlerinde renkli görüntülerin de ortaya çıkması gözlerden kaçmadı. Uzun süredir emek vererek hazırlanan öğrencilerimizin, kendilerine gösterilen yoğun ilgiden duydukları memnuniyet dikkatlerden kaçmadı. Milli Eğitim Bakan Danışmanı Prof. Dr. Mustafa YAVUZ, öğrencilerin projeleriyle ilgili sunumlarını dikkatle dinleyerek farklı ve etkili çalışmalarından dolayı onları tebrik etti.

56

Sonraki Sayı (Nisan)

HEKİMOĞLU

Büyük
Hekimoğulları
GIDA SANAYİ ve TİCARET A.Ş.